

Μηνών το 121 ημερ 90

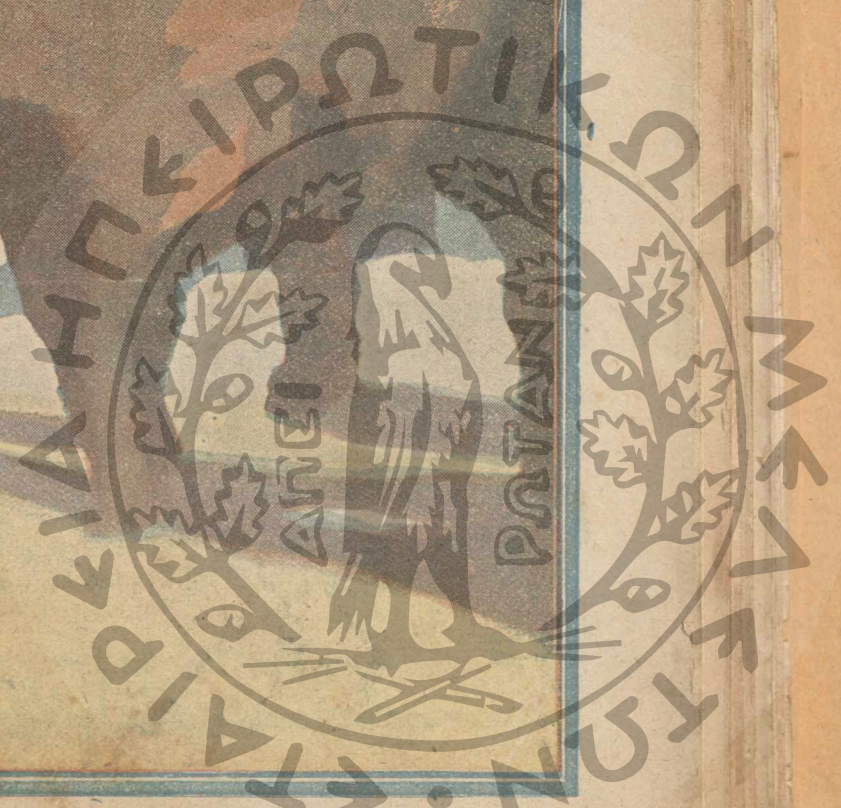
ΕΤΟΣ Β'. No 80

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 206

ΜΗΝΟΝΚΕΤΑ

(ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΜΑΣ Κ. ΚΑΛΩΝΕ)

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΚΟΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΥΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : Όδός Δέκα 7.

Ίδρυτικά κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.”

Βασιστικοί δι' έν έτος. . . Δρχ. 130

Εξιστορικοί > > > Φρ. 130

Αγγλίας-Αιγύπτου > > > Δίρα 1

Αμερικής > > > Δολλ. 5

Αι εξάμηνος και τριμήνιος κατ' αναλογίαν.

Αι συνδρομαί δέον ν' άστυθύνωνται ως εξής

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” ΑΘΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Το τεύχος τιμάται Δρχ. 2.50

Δημοσιεύσεις δ στίχος δραχμαί 5

Δι' Αγγλίας ιδιαίτεροι συμφωνίαι.

Τά προηγουμένα τάξη τιμώνται δραχμαί 8

Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” πλην των συνδρομητών του και των δια του Γραφείου του παλουμένων φύλλων, διατίθεται δια του Κεντρικού Πρακτορείου άνω των 25.000 φύλλων ως ή κάτωθι βεβαίωσις τούτου.

“Το Κεντρικόν Πρακτορείον “Εφημερίδων βεβαίωσις ότι, ως εξάγεται εκ των επισημων βιβλίων του περιοδικού “Μπουκέτο” πωλεί εβδομαδιαίως άνω των 25.000 φύλλων χιλιάδων φύλλων.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου

Προσφέρωμεν 50.000 δραχμάς ενέτι-
νονόστις ήθελεδιαψεύσειτ' άνωτέρω.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ!

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

Θά κυκλοφορήσ ης εις μονόδραχ-
μα δεκαεξαεπίδα καθημερινά

..... φυλλάδια

Ο “ΚΑΠΕΤΑΝ

ΦΑΝΤΑΣΜΑ,”

Το πλέον περίεργον, το πλέον περιπετειώδες και αισθηματικόν μυθιστόρημα που έκυκλοφόρησε ποτε. Έργον άφαντάστου πλοκής και δράσεως, το οποίον εύ-
θως εξ αρχής κινεί το άδιόπτω-
τον ενδιαφέρον του αναγνώστου.
Εις τας σελίδας του παραλαύ-
νουν έρωτες άγνοί, μίση μυστη-
ριακά, έγκλήματα φρικτά, πόλε-
μοι, τρομερά μυστικά, κλπ.
= ΚΑΜΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΟΛΙΓΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗΝ =

Τά ωραιότερα γυναικεία καπέλλα
τά κομψότερα Παρισινά μοντέλλα
εις της

== Mlle JULIETTE ==

..... Βουλής 31 (πρώτο πάτωμα)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

Ι. ΒΟΥΓΑ ΚΑΙΕ. ΠΑΣΚΑΛ

21 ‘Αγίου Μάρκου 21

“Ηρχισεν ή έκθεσις των ωραιότερων
μοντέλλων της τελευταίας Παρισίαν-
κης creation.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.
“Ιατρός Δερματολόγος. Έπί δεκαε-
στίαν “Επιμελητής της Ιδιαίτερας
κλινικής του καθηγητού κ. Γεωργίου
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην όδόν
Κεραλληνίας 16α. Όροι 8—10 π. μ.
και 4—6 μ. μ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ' 55 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑ
κάνει όλοιο δέμα
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τηλ.
ΑΘΗΝΑΙ

= Όλα τά παλικά
συστήματα της μπουγάδας
φεύγουν μπρός στο θαυματουργό „ΕΞΠΡΕ

Ford

ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ
ΦΟΡΤΗΓΑ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ (“ΑΘΗΝΑ”)
ΣΤΑΔΙΟΥ 24
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΡΤΕΜΙΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΟΥ
ΔΙΔΑΓΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΞΩΡΑΪΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Διατήρησης της νεότητος και της καλλονής. “Εξάλειψις των ρυτίδων,
Πανάδων, Σπυρακίων κ. λ. π. Θεραπεία ασφαλής της υπερτριχώσεως.
και της Τριχοπτώσεως. Κρέμα DIANE μονοεική δια τας ρυτίδας.
Δέχεται καθ' έκάστην 9—12 π. μ. και 4—5 π. μ. πλην της Κυριακής
και Τετάρτης μ. μ.

ΚΑΡΝΕΑΔΟΥ 22 (Κολωνάκι)

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥ

ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ

ΕΠΑΡΓΥΡΑ

Κατάστημα

θέν τ 1899 εις

δια έπαργυρα

άνε γνωρι

δια την κα

ποιότητα και

κρίνειαντων

ΣΤΑΔΙΟΥ

Λ. ΝΗΣΙΩΤ

ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγκένωσις :

Τραπεζής Καστοριάς

Τραπεζής Καλαμών

Κεφάλαια δρχ. 1.000.000

Αποθεματικά > > >

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ, ΠΑΤΡΑΣ, ΤΡΙΠΛΗΣ

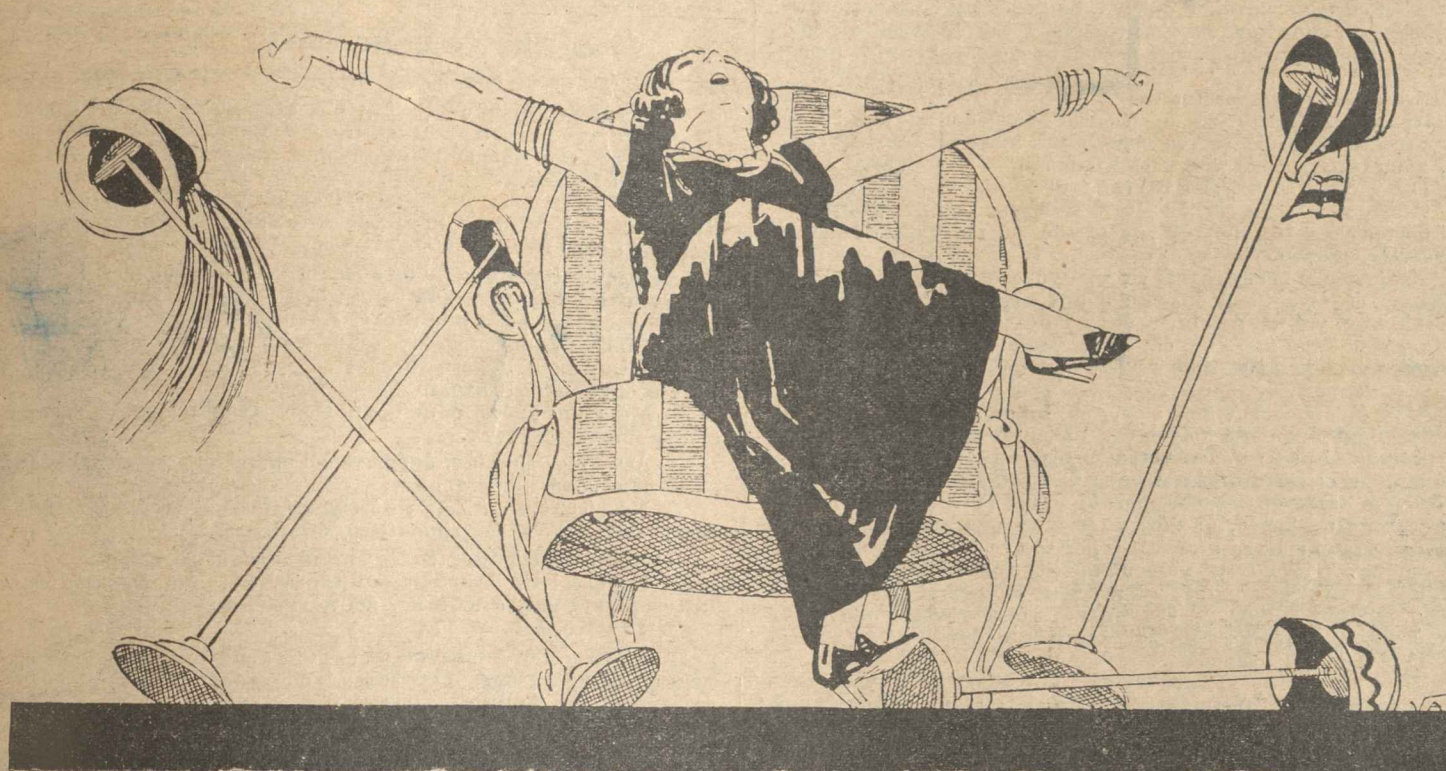
ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΙΣΤΕΥ

Δέχεται καταθέσεις εν έπι-
προσθημώ, Δραχμών και
μισμάτων υπό τούς συνη-
θούς. — Έκτελεί πάσης
περιεχόμενης έργων.

1 Νοεμβρίου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

709

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΕΡΙ

TOY GUY DE MAUPASSANT

Ίχαν περικυκλώσει πολλοί, άνδρες και γυ-
ναίκες, τον άνακριτήν Βερμοντιέ και άκουγαν
τη γνώμη του, για μι ά μυστηριώδη υπόθεσι, που
είχε συνάραξει όλο το Παρίσι. Ένα μήνα τώρα,
κάνεις δε μόρσος νά διαλευ άνη το μυστήριο.

“Η γυναίκες, δόθεις γύρω από τον άνακριτή,
έκρεμαντο, θαρρείς, από το ξυρισμένο στόμα του,
από το όποιο έβγαιναν λόγια σοβαρά όπως από
το στόμα κάθε δικαστού.

Και άνατρίχιαζαν και έτρεμαν και συνετα-
ράσαντο, από ένα περίεργο φόβο, από μι άνάγκη τρόμου, που
αυτές τον έπιζητούσαν, που έπείραζε και έθραύνιζε την ψυχή τους.

Μιά από αυτές, ή φλοχότερα των άλλων, είπε μετά μικρή σιωπή:
— Αυτό εινε φοβερό! Αυτό καταντ έ υπερφυσικό. Κάνεις δεν
θά μόνη τίποτε, ποτέ!

— Μάλιστα, κυρία μου, της άπάντησε, πιθανόν νά μη γνωστή
τίποτε ποτέ. ‘Αλλ’ όσον άφοι έ την λέξιν “υπερφυσικόν”, την ό-
ποιαν είπατε, αυτή δεν έχει καμμίαν σχέση επί του προκειμένου.
Ευρισκόμεθα άπέναντι ενός εγκλήματος λίαν εύστοχως συλληφθέν-
τος και άκόμη εύστοχότερον έκτελεσθέντος. Σ’ έμένα μι φορά έ-
τυχε μι υπόθεσις, εις την οποίαν, πράγματι, φαινόταν ότι άνακα-
τεύονταν κάτι ή το φανταστικόν...

— ‘Α! Νά μάς το πήςτε. Νά μάς το διηγηθήτε, σάς παρακα-
λώμε.

“Ο Βερμοντιέ έμειδισεν σοβαρώς, όπως πρέπει νά μειδί ένας
άνακριτής και προσέθεσε :

— Νά μην υποθέσετε όμως ότι έγώ, έστω και κατά διάνοιαν,
υπόπτευσά ποτέ, εις την περίστασιν αυτήν, τίποτε το υπεράνθρω-
πον. Έγώ μόνον στο φυσικό πιστεύω. Σέ κάθε τι που δεν εινε άν-
τιληπτόν, άν άντί της λέξεως “υπερφυσικόν” μεταχειρίζομεθα την
λέξιν “άνεξηγήτων” θά είτανε καλλίτερον” άποωδήποτε, επί τέλους
άκούσατε τα γεγονότα.

Και άφού εξηρόβηεν έμβριθώς, όπως ξιροβήτουν όλοι οι
δικασταί άρχισε την διήγησιν :

— ‘Ημουνα τότε άνακριτής εις το Αλάκιον της Κορσι-
κής, μι μικρά πόλι, κατάλευκη, εξαπλωμένη εις το χειλος
ένος θαυμασιού κόλπου, που τον ζώνουν γύρω-γύρω ύψηλά
βουνά.

“Εκει δεν έχει ή άνάκρισις παρά υπόθεσις άντεκδική-
σεων. Εύρισκε κανείς εκεί έξόδους, δραματικές, άγρίας, ηρωί-
κας ταιάδας υπόθεσις. Βρίσκει κανείς εκεί τά ώραιότερα θέ-
ματα έκδικήσεων που δύναται κανείς νά φαντασθή τά
προσάννια μίση, κατευνασθέντα προσωνινώς, αλλά ούδέποτε
σβεσθέντα, τας δολοφονίας εκείνας τας μυθώδεις που γίνον-
ται σφαγές, τας σιεδόν ηρωϊκάς πράξεις. Από δύο έτών δεν
άκουγα νά όμιλούν παρά μόνον περί της τιμής του αίματος,
περί της τρομεράς βεντέτας των Κορσικάνων... Είχα ιδή νά

σβύνουν οικογένειες, νά πνίγονται γέροντες, παιδιά,
εξάδελφοι” το κεφάλι μου ήταν γεμάτο από τέτοιες
ιστορίες...

Μαθαίνω λοιπόν μιάν ήμέραν ότι ένας “Αγγλος,
είχεν ένοικίασει διά πολλά έτη μιάν μικράν έπαυ-
λιν εις τό βάθος του κόλπου. Είχε φέρει μαζί του
ένα Γάλλον υπηρέτην, που τον έπηρεε περιγώνιας
από την Μασσαλία.

Σέ λίγο όλος ο κόσμος είχε νά κάρη με τό πα-
ράξενο αυτό πρόσωπο, που ζούσε μοναχό στην έ-
παυλιν, που δεν έβγαине ποτέ, παρά μόνον για νά κυ-
νηγήσ η και για νά ψαρέψη. Σέ κανέναν δεν μιλούσε,
ποτέ, δεν κατέβαινε στην πόλι και κάθε πρωί έκανε σκοποβολή άλ-
λοτε με πιστόλι και άλλοτε με καραμπίνα.

“Αρχισαν νά γίνονται θόρυβοι γύρω άπ’ αυτόν. ‘Αλλοι έλεγαν
πως ήταν κάποιος μεγάλος, που ήγαγκάσ η νά φύγη από την πατρί-
δα του, για πολιτικούς λόγους και άλλοι ότι θά ήταν κανείς κακοδρ-
γος, που έκανε κανέν μεγάλο έγκλημα. Μερικοί μάλιστα διηγούντο
και φρικώδεις λεπτομέρειες.

Σάν άνακριτής, που ήμουνα θέλησα νά λάβω πληροφορίες για
τον άνθρωπο αυτόν. ‘Αλλά έστάθη άδύνατον νά μάθω τίποτε.
“Ητο γνωστός από το όνομα Τζών Ρόγουελ. ‘Αρκέστηκα λοιπόν νά
τον έπανηρώ ήκ του πλησίον, πράγματι όμως ποτέ δεν έδωσε την
ελάχιστην ύποψιν.

“Εν τούτοις όμως, έπειδή οι θόρυβοι και ή διαδόσεις, για αυτόν
έξακολουθούσαν ν’ έμεγάλωναν, αποφάσισα νά τον πλησιάσω και
άρχισα νά κυνηγώ, τακτικά, γύρω από τό κτήμα του.

“Αρχισα νά μού έλθ η εύκαιρία. Μιά μέρα όμως χτύπησα μι
περδικά, έμπρός στα μάτια του σχεδόν. — “Ο σκύλος που μού την
έφερε, αλλά έγώ την πήρα και την πήγα εις τον Τζών Ρόγουελ,
ζητώντας συγγνώμη για την άρρεπ ή μου πιάδι και παρακαλάν-
τας τον, νά την δαχθή.

“Ηταν ένας ψηλός άνδρας με κόκκινα μαλλιά, με κόκκινα
γένεια, πολύ άψηλός, πολύ σωματώδης, ένα είδος καλού και
εύχαριστου Προκλέους. Δεν είχε άπάνω του, τίποτε από τό
άπότομο και τό φλέγμα τό Βρετανικό και μ’ έσταλάσσει θερ-
μώδεις, τ η Γαλλικήν. Σ’ ένα μήνα, συνομιλήσαμε πέντε έξ φορές.

“Ένα βράδυ τέλος, ένώ περνούσα από την θύραν του, έμ-
πρός, τον είδα νά καπνίζει την πίπαν του, καθήμενος ίππα-
σι άπάνω σε μι καρέκλα, μέσα εις τον κήπο του. — Τον χαί-
ρετσα και με προσκάλεσε νά εισέλθω, νά πω ένα ποτήρι
μπίρα. — “Εδέχθηκα άμείως χωρίς νά περιμένο νά μού
τό έναληψ η.

Με έδέχθη με όλην την ουνεσταλμένην άγγλικήν ευγένειαν
ώμιλησεν επαινετικά περί Γαλλίας και περί Κορσικής, και
προσέθεσεν ότι άγαπούσε παρά πολύ αυτόν τον τόπον.

Τότε του έκαμα με τας μεγαλειτέρας προσφιλάεις, και

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Α τελευταία χρόνια της βασιλείας της Βασιλίσσης Έλισάβετ, τον καιρό δηλαδή των άτακτων πολεμικών επιχειρήσεων μεταξύ των Άγγλων και των Σκωτσέζων, την όρεινη επαρχία του Ροζμποργκ, τη Λίντεντελ, που σ' ένα μέρος μάλιστα δεν τη χωρίζει απ' την Άγγλία παρά ένα μικρό ποτάμι, την κατείχε κυρίως η φυλή του Άρμστρογκ. Αρχηγός αυτής της σκωτσέζικης πολεμικής φυλής ήταν αυτή την εποχή ο Τζών Άρμστρογκ, άνδρας πελώριος, δυνατός και γενναίος. Έν' όση ζούσε ά-

κόμα ο πατέρας του τον ξεχώριζαν απ' τους άλλους ομορφίλους του πουχανε το ίδιο όνομα με το παρατσούκλι «ο Γυιός του Άρμστρογκ». Αυτό το παρατσούκλι του πήγαινε έπειτα από τόσα γενναία και πρωτοφανή πολεμικά του κατορθώματα και τούμεινε και μετά το θάνατο του πατέρα του, και αναφέρεται μάλιστα και σ' έπισημα χρονικά και σε παραδόσεις διάφορες.

Στις μονομαχίες ήταν άσυναγώνιστος. Κανένας ξιφομάχος της Κόμπερλαντ, της Βέστμωρλαντ ή της Νορθάμπερλαντ δεν μπορούσε ν' αντέξει στο χτύπημα του πελώριου σπαθιού που χειριζόταν και που λίγοι μπορούσαν να το σηκώσουν. Αυτό το «φοβερό σπαθί», καθώς τόλεγε ο κόσμος, ο Άρμστρογκ τάγαπούσε υπερβολικά. Τού τώδε δώσε ένας φημισμένος Έγγλεζος ανάρτης, ο Χόμπν Νόμπελ, που, απ' ου έκανε κάποια πράξη που τον εξέθεσε στην Άγγλική Δικαιοσύνη, κατέφυγε στη Μίντεντελ κι έγινε οπαδός η καλύτερα σύμμαχος του φημισμένου Τζών Άρμστρογκ. Άλλά, κάποτε που τόλμησε να πάη στην Άγγλία με μια μικρή μόνο συνοδεία, έναν άπιστον οδηγό κι ένα ελαφρό ξίφος αντί του βαρείου σπαθιού του, του ριχτήκανε πολλοί, αλκαλωτισήκανε, καταδικάστηκαν σε θάνατο και θανατώθηκαν.

Μ' αυτό το φοβερό όπλο και με την ίδια του τη δύναμη και τη μαχητική του τέχνη, ο Τζών Άρμστρογκ απόκτησε τη φήμη του καλλίτερου ξιφομάχου των μεθοριών, και νίκης και σκότους πολλούς που τόλμησαν να του διαμφορητήσουν το φοβερό του τίτλο.

Άλλά τα χρόνια περνάει και για τους δυ-νατούς και τους γενναίους όπως και για τους αδυνάτους και τους δειλούς. Με τον καιρό, ο Τζών Άρμστρογκ γέρασε. Έγινε πειά άνικανός να χειρίζεται τα όπλα του έπωσε στο κρεβάτι, κι έξαρτήθηκε εξ ολοκλήρου από τις περιποιήσεις και τις φροντίδες της κόρης του, που-τανε η μόνη παρηγοριά και συντρόφισσά του. Έκτός απ' αυτή την κόρη ο Τζών Άρμστρογκ είχε κι ένα γυιό. Σ' αυτόν περιήλθε τώρα το επικίνδυνον έργο του πατέρα του να οδηγεί δηλα-δή τα στρατεύματα στον πόλεμο και να κρατεί στο ύψος της την πολεμική δόξα της φιλοπό-λεμης πατρίδας του, που την αμφοιβήτουσανε τώρα συχνά οι Έγγλεζοι.

Ο νεαρός Άρμστρογκ ήτανε δραστήριος, γε-νναίος και δυνατός, και βγήκε νικητής σε πολ-λές δύσκολες περιπτώσεις. Ο γηραιός όμως πο-λεμιστής ενόμιζε πως ο γυιός του δεν είχε ακό-μη την απαιτούμενη ηλικία και την πείρα για να του έμπιστευθώ το βαρύ και δοξασμένο σπαθί του, που η χρήση του τον είχε τόσο φοβερά διακρίνει.

Τέλος, ένας Άγγλος ξιφομάχος, ο Φόστερ, είχε το θάρρος να στείλν μια μέρα μια πρόσκληση στον καλύτερο ξιφομάχο της Λίν-τεντελ και ο νεαρός Άρμστρογκ, που καίγοτανε για ίπποτι-κή διάκριση, δέχτηκε με χαρά την πρόσκληση αυτή σε μονο-μαχία.

Η καρδιά του γηραιού πολεμιστή φούσκωσε από χαρά και περη-φάνεια όταν άκουσε πως ο γυιός του πρόκειται ν' αγωνισθώ στο σπαθί με τον Άγγλο ξιφομάχο. Η συνάντησή των δυο πολεμιστών όρίστηκε σ' ένα ούδετερο μέρος, που χρησίμευε πάντοτε σε τέτοιες περιπτώσεις, και που κι αυτός ο ίδιος είχε δοξάσει με πολλές πε-ριφανείς νίκες.

Είχε ένδυσειασθεί τόσο ήταν βέβαιος πειά για την νίκη και για να ένδυαυρήν ακόμα περισσότερο το γυιό του, του έμπιστευθήκε το φημισμένο σπαθί που ως τότε το φύλαγε δικό του.

Άλλ' αυτό δεν ήταν όλο. Όταν έφτασε η ώρα της μονομαχίας, παρά τις φιλοστοργίες και τρυφερές υποδείξεις και συμβουλές και παρακλήσεις της κόρης του, ο Τζών Άρμστρογκ πήρε άποφαση άμετάκλητη να φύγει το κρεβάτι του και να πάη να ιδώ με τα μά-τια του τον άγωνα. Η θέλησή του ήταν ακόμα νόμος στο λαό του, και τον πήγανε, στα χέρια τυλιγμένο σε μανδύες και κουβέρτες, στο μέρος όπου θα γινόταν η μονομαχία, και τον έκάθισαν σ' ένα βρόχο. Εκεί έμεινε με τα μάτια καρφωμένα στο μέρος όπου θα άν-τάμιωναν οι αντίπαλοι. Η κόρη του που είχε κάνει ότι μπορούσε

για την άνεσή του, στεκόταν ακίνητη κοντά του, ανήσυχη για την υγεία του πατέρα της από τη μια μεριά, και για τ' άποτελέσματα της μονομα-χίας και τον άγαστημένο της άδελφό, από την άλλη.

Προτού ακόμα αρχίσει η μονομαχία, οι γέροι κυτάζανε τον αρχηγό τους που τον έβλεπαν τώρα για πρώτη φορά έπειτ' από τόσα χρόνια, και με λό-πη κύταζαν τα άλλαγμένα του χαρακτηριστικά, το γηρασμένο του σώμα. Οι νέοι απ' το άλλο μέρος κυτάζανε με θαυμασμό τ' ακλόνητο παράστημά του σαν ν' άντενέκανε κάποιο προϊστορικό γίγαντα που γλύνωσε απ' την καταστροφή του με-τακλυσμού.

Άλλά ο ήχος της σάλπιγγος κι απ' τα δυο μέρη έσπευ-δαν την προσοχή στους δυο ανταγωνιστές που τότε είχανε περικυκλώ-σει αντίπαλούς και ταίι δυο ένθων, που περιέμεναν άναπάντως την ένσρξή του άγωνα.

Οι αντίπαλοι προχώρησαν, η μονομαχία άρχισε. Όλων τα μάτια καρφώθηκαν σ' αυτούς και παρακολουθούσανε με άγαντία και την έλαχιστή κίνησή τους. Άλλ' εινε περιττό να περιγράφουμε την πάλη. Ο Σκωτσέζος, ο γυιός του Άρμστρογκ, έπωσε! Ο Φόστερ βάζοντας το πόδι του πάνω στον αντίπαλό του, άρπαξε τον φοβερό σπαθί, το τόσο πολύτιμο στά μάτια του καθόλου του, και το κό-νησε περιήφανα ψηλά, πάλι απ' το κεφάλι του πειά τρώπαιο της νίκης του. Οι Έγγλεζοι φώναζανε θρ-ομβευτικά. Έξαινα όμως άκούστηκε η άπελπισμέ-νη φωνή του γηραιού πολεμιστή, που είδε την πατρίδα του άτιμασμένη και το σπαθί του, πουταν τόσο καιρό το φόβητρο των ένθων, στα χέρια ενός Έγγλεζου. Η φωνή αυτή βρόντησε τρομερά πάνω απ' όλους τους ένθους και τις ζητωκραυγές της νίκης. Φύνη-κε, για μια στιγμή, ότι τον έμψυξε όλη η παλιά, η χαμένη δύναμή του. Σηκώθηκε απ' το βρόχο που τον είχανε καθίσει, τινάζε τα χέρια του άγρια κατά τον ούρανό κι έβγαλε μια φωνή άγανακτήσεως, φρίκης κι άπελπισίας, που καθώς άναφέρε η παρούσα όκούστηχε μακρυνά σε ύπερφυσική άπόσταση κι έμοιαζε περισσότερο με το μουγκρητό λα-βόμενου λεονταριού παρά με φωνή άνθρώ-που. Οί φίλοι του τον δέχτηκαν στα χέρια καθώς έπωσε κατά πίσω, έξαντλημένος τελείως απ' τη ύστατη αυτή προσπάθεια, και τον έφεραν στον πύργο του με άφωνη λάκη, ενώ η κόρη του απ' τη μια μεριά έκλαιγε τον άδελφό της κι απ' την άλλη πόνιζε το πα-τέρά της να καταπαύνη την άπελπισία και πατέρα της. Άλλά αυτό ήταν άδύνατο. Το μόνο θέλητρο της ζωής του γέροντος πολεμισ-τή χάθηκε μονομαχίας και η καρδιά του άγαν-ος θάνατος του γιου του δεν έπαυε κανένα όλο στην τρομερή λύπη του. Άν τον έσεκέρτανε καθόλου τον σκεφτότανε γιατί εξ αίτιας του χάθηκε η τιμή της φυλής και της πατρίδας του. Και πέθανε ο παλιός πολεμιστής σ' τρεις μέρες, χωρίς ούτε μια φορά ν' άνα-φέρη τ' όνομα του γιου του, χύνοντας όμως

άστείρευτα δάκρυα για το χαμό του δοξασμένου σπαθιού του.

ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ο ΦΡΑΝΣ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η κ. Λευκή Βάγκ, δημοσιογράφος, είχε πάει κάποτε να δώ-τον Άνατόλ Φράνς στη Μπεσσελγιά να του πάρη μια συνέν-τευξη. Ο γέροντος μαίτρο δμ μόνο κράτησε την δημοσιογράφο ν' έρω-γαν μαζί αλλά και τη φιλοξένησε τη νύχτα στην έπαυλή του. Πρίν πάει να κοιμηθώ στο δωμάτιό της, τη ρώτησε:

— Όραία μου κυρία, τι παίρνετε το πρωί από πρόγευμά σας;
— Ω, Διδάσκαλε, δεν είν' ανάγκη να ένχολήθης ιδιαιτε-ρως με μένα! Θά πάρω ότι παίρνετε κι εσείς...
Τότε ο Φράνς στρέφοντας προς την θαλαμητόλο του, είπε:
— Έρνεστίνε, άυριο το πρωί να πς δυ' κουτάλια καθάρι-στην κυρία Βάγκ, όπως και σε μένα.

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΜΠΟΡΙΟΥ

3-ΦΕΙΔΙΟΥ-3

ΜΟΝΟΤΑΞΙΑ ΤΗΜΑΤΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 1 ΕΤΟΥΣ

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΟΙ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ

Ο πρωτογενής καθρέφτης.—Το Έβραϊκό «δοχείον των άγνι-σμών».—Το σμαράγδι του Νέρωνος.—Η Άσπις του Φιλίπ-που.—Πού καθρεφτίζονταν ή ώραία Όλυμπιάς.—Οι καθρέ-φτες των άγγλων.—Τα καθρεφτάκια της Μεσαιωνικής Γαλλίας.

Είναι βέβαιον ότι ο πρώτος καθρέφτης του άνθρώπου ύπηρε-σε το καθαρό και ακίνητο νερό της λίμνης ή της άκρογιαλιάς. Έχουμε όμως ιστορικά δεδομένα ότι εϋθύς άμα ο άνθρωπος άρχισε να καταγράφεται τα μεταλλά και τους λίθους, έπενόησε και τους τεχνητούς καθρέφτες. Διότι κάθε γυαλιστερό σώμα μπορεί να χρη-σιμεύη για καθρέφτισμα. Τέτοια «κάτοπτρα», αναφέρονται στην «Βίβλιν Ιωβ». Και στην «Έξοδον» διαβάζει κανείς ότι το «δο-χείον των άγνισμών» ήτο φτιασμένο από κάτοπτρα τα όποια οι γυναίκες των Έβραίων άφιέρωναν στη «Σκηνή του Μαρτυρίου».

Μερικοί από τους ιστορικούς ισχυρίζονται ότι ο καθρέφτης δεν ήτο γνωστός στην Όμηρική εποχή. Ο ποιητής της Ιλιάδος—λένε—δεν μάλι πονθενά για καθρέφτη. Άκόμη ούτε όταν μας περιγράφει τον καλλωπισμόν της «Ηρας με τόσας λεπτομερείας. Άλλ' οι άρχαιολογούντες αυτοί δεν λαμβάνουν υπ' όψιν τον ότι η Μυθο-λογία έμπόδιζε τον ποιητή να δώρη στη θεά άνθρώπινες ιδιότητες και άδυναμίες δείχνοντάς την να έχη ανάγκη από καθρέφτη. Οί Ρωμαίοι στα συμπόσια τους με τεχειρίστην ποττήρια χρυσόταλιννα, μέσα στα όποια καθρεφτιζόταν το πρόσωπο του πίνοντος. Ένα τέτοιο ποτήρι περιγράφει ο Βόσπιος στον κατάλογο των δώρων που έπρόσφερε ο Βαλέριος στον Αύτοκράτορα Πρόβον. Ειναι όμως έξακριβωμένο ότι οι άρχοντοκαθημένοι Ρωμαίοι είχαν άσημένιους καθρέφτες. Ο Πλίνιος, ο Σενέκας και άλλοι συγγραφείς, όταν μιλούν για τις συνήθειες των δασοκινών της Ρωμαϊκής έποχής, αναφέρουν ότι τα καλλυντήριά τους ήταν στολισμένα με «άργυρά κάτοπτρα». Είς διάφορα Έυρωπαϊκά μουσεία σώζονται τέτοια κάτοπτρα. Άν κρίνουμε απ' αυτά, βλέπουμε ότι δεν ήταν έλα-δίου από άργυρο άλλ' ότι το μέν όλον σώμα ήταν από άτσάλι, μια λεστή δε πλάκα άσημένια ήταν στερωμένη επάνω του και άπο-τελούσε τον πραγματικό καθρέφτη, δηλαδή την άντανταλαστική έμπάνεια.

Από άλλους ιστορικούς μαυθάνουμε ότι οι άρχαιοι έκαθρεφτί-ζοντο και σε πολύτιμους λίθους. Ο Πλίνιος αναφέρει ότι ο Νέρων αντί καθρέφτου μεταχειρίετο ένα τερσάτιο σμαράγδι! Άλλοι έπι-μένουν ότι ο Ρωμαίος τύραννος είχε και άλλους καθρέφτες από μεγάλα ρουμίνια.

Ένας Ίσπανός θαλασσοπόρος διηγείται ότι οι ίθαγενείς της Άμερικής, προτού κατοικήθω ή χώρα τους από τους Έυρωπαίους, έ χρησιμοποιοσαν για να βλέπουν τα... κάλλη των, πλάκες γυαλι-σπέρς από ήφαιστειακή λάβα, η μαύρους μύδρους, σαν αυτούς που βγαίει τώρα το ήφαιστειον Όθρας, σπαιβόμενους καλά.

Οι όμως οι άρχαιοι Έλληνες είχαν κάτοπτρα, άποδεικνύεται και από το γνωστόν ένίγραμμο «Τη Παφίη το κάτοπτρον κλπ». Λέγεται μάλιστα ότι η ώραία Άσπασία που είχε ξεγελλάνει τον Περικλέα είχε βαρύνονταν καθρέφτη. Όταν ή Άσπασία είδε ότι άρχισε να γεράνη, όταν άνεκάλυψε περισσότερες από μια ρυτίδες στο πρόσωπό της, έπήρε τον καθρέφτη και τον πήγε άφιέρωμα στο Ναό της Αφροδίτης: «Σού τον άφιερώνω, θεά, τον καθρέφτη μου είνε, γιατί δεν με δείχνει πιά όπως ήμουν άλλοτε» και όπως είμαι τώρα, δε θέλω να με δείχνη!»

Υπάρχει ένας όφρατος Μακεδονικός μύθος: Μία φορά, έχθαικό στρατεύμα μπήκε στη χώρα του Φιλίππου. Τό ξαφνικό άγγελμα δεν έτρομάζε τον άντρείτο Βασιλέα. Έφόρεσε γρήγορα την πανοπλία και έλε στους ύπασιπτάς του:

— Την άσπίδα μου και να σάλπισουν!

Οι άνθρωποι των άνακτόρων έψαχναν παντού για τη βασιλική άσπίδα, άλλά δεν την εύρισκαν. Τροαγμένον το έλπαν στο Βασι-λέα: «—Η άσπίδα έχάθη!» «—Δεν πειράζει, θά πάω έτσι!» Και μπήκε στα ίδιαιτερα όμάτια της Βασιλίσσας να την άποχαιρετήση. Νέα και ώραία τότε η μητέρα του Μεγάλου Άλεξάνδρου, μη ξε-ροντας τίποτα για την έχθρική εισβολή, ήταν περικυκλωμένη από τις σκλάβες της που την έχτένιζαν. Μπροστά της είχε τη χάλκινη γυαλιστερή άσπίδα του άντρός της και καθρεφτιζόταν!

Ο Φίλιππος έμεινε έμβρόντητος.

— Ένν λοιπόν την έχεις την άσπίδα μου, Όλυμπιάς;
— Η Όλυμπιάς έχαιμονέλασε και ο Φίλιππος την είδε τόσο ώραία, όστε ο θυμός του μετεβλήθη σε άγάπη, την έπήρε στην άγκαλιά του, της έδωσε το φιλί του άποχαιρετισμού, έπειτα έπήρε την άσπίδα και έφυγε για τη μάχη. Πρίν φύγη όμως της είπε:

— Όλυμπιάς, θά σ' αφήνω με τον φίλο μου και δόξα τον καθρέφτη σου!

Και έχούτησε την ύπόσχεσή του.

Πότε έφευρέθη-σαν οι σημερινοί γυαλίνοι καθρέ-φτες; Αί πληροφο-ρίες των ιστορικών

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΙΣΘΗΣΙΣ

Του Arthur Rimbaud

Στις καλοκαιρινές βραδιές θά πάω στα μονοπάτια,
μέσ' απ' τα σάχανα θά πατώ στη γλήη τη μαλακή,
όνειροπλήρης, τη δροσιά στα πόδια μου θά ροιάθω
και στο γυμνό κεφάλι μου το άνέμου την πνοή.

Δε θά μιλώ, κι' άνέγνωστος στο δρόμο θά πηγαίνο,
μα μιάν άγάπη μέσα μου πλατεί θά πλημμυρή.
Κι' έτσι θά πάω πολύ μακριά, μακριά, σαν άτοιγάνος
μέσα στη Φύση—όπως κανείς με μια γυναίκα πνεί...

Μετάφρ. Στεφ. Δάφνη

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Από το Γερμανικό μελόδραμα «Der Troubadour»

Είν' η ζωή μας όχημα πλασμένη
Κετα στα ρόδα άγκάδια να γεννά,
Κι' ότι η καρδιά λαχταριστή προσιμένι.
Πρίν έθώ, εϋθύς να άβνέται, να περνά.

Χαρά είχα ιδώ στα μάτια σου γραμμένη
Κι' έκανα άγάπης όνειρο κρυφτό...
Άχ! έξε γειά... Καλά θά ήταν να γένη,
Άχ! έξε γειά, —δεν ήτανε γραφτό...

Ξενιτεντής στη γή γυρονοσά ως τώρα,
Κ' είξε η καρδιά μου μάδη να μισή.
Έλπιζα μόνο εϋτυχιαμένην ώρα,
Όταν έμπρός μου πρόβαλες έσύ...

Μισ' σ' άγκαλιά ζεστή κι' άγαπημένη
Θε να μπορούσα εϋθύς να γιαιρεντώ...
Άχ! έξε γειά!... καλά θά ήταν να γένη
Άχ! έξε γειά!... δεν ήτανε γραφτό...

Φεύγων τα νέφη, ο άνεμος σφυρίζει,
Πνίγει ή βροχή και κάμπο και βουνό.
Την ώρα αυτή, που ο κόσμος μς χωρίζει,
Φαίνεται μαύρος, σαν τον ούρανό...

Ότι καλό, κακό κι' ά με προσμένει,
Πιστός θά μένω κι' αν ξεκιτεντώ...
Άχ! έξε γειά, —καλό θάταν να γένη,
Άχ! έξε γειά, —δεν ήτανε γραφτό...

Μετάφρ. Γ. Δροσίνη

Η ΡΑΪΣΜΕΝΗ ΚΑΜΠΑΝΑ

Του Καρ. Μπαντλάρ

Είνε μια γλάνια, μια πικρή, τις νύχτες τις χειμερινές,
Κοντά στη ξύλα της φωτιάς που τρίζουν και καπνίζουν,
Ν' άκούε άγάλη νάχουνται οι άνάμνησες οι μακρινές,
Στους ήχους που τα σημάττα τραγουδιών άκούσι.

Καλόνιο το σήμαντρο με τον άνάθετο χαλκό,
Που μ' όλα τον τα γερατιά βαστάει καλά ή λαλιά του
Και όλγειν γύρω του πιστά τον ήχο το θερμοκυντικό,
Σα στρατιά της γέροντας, άγρυπνος στη σκοπία του.

Κ' η φασίμη μου νυχθί σαν απ' τη λίμνη ακούει
Σκοπίζω τα τραγούδια της στον κρότον άγρια της νυχτός,
Μά ο ήχος της άπλώνεται άδύνατος κι' άποσπρόστις
Και με το όργιο του βαθύ, ένός λαβωμένου μοιάζει

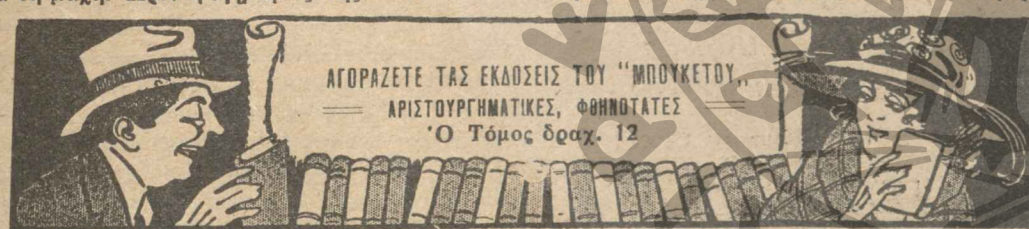
Που κατ' από σφαδ νικητή, δίπλα σε λίμνη μ' άπιατα,
Άπομονημένος έσφυγξ, μέσ' σ' άροπαλάματα.
Μετάφρ. Μήτσου Ποταμινολάου

Είνε διάφοροι. Όποσδήποτε όμως κατά τον 13ον αιώνα φαίνεται μνημονομένη ή βιομηχανία αυτή, όπου μετά τα από άτσάλι, σίδε-ρο και γυαλισμένο μαρμαρο κάτοπτρα, γίνεται λόγος και για καθρέ-φτες γυαλίνοους, ντυμένους πίσω με φιλό στρώμα από μολύβι. Άλλά και στα 14ον αιώνα οι γυαλίνοι καθρέφτες ήσαν σπάνιοι.

Σιγά-σιγά όμως οι καθρέφτες έτελειοποιούντο. Στη Γαλλία κα-τεσκευάστησαν οι πρώτοι καθρέφτες οι ντυμένοι πίσω με ύδρά-γυρο. Τόσο δε εύκαύστησαν τις κυρίες της έποχής έκείνης, όστε για πολλά χρόνια έκράτησε ή μόδα να φέρουν κρεμασμένα από τη

ζώνη τους με χρυσή ή αλυσιδίτα μικρά κα-θεφτάκια όπως ση-μερα τα όρλόγια.

Η βιομηχανία των καθρεφτών πήρε όλη την άκμή της στη Βε-νετία. Οί βενετσιάνοι καθρέφτες—δοσι σώζονται άκόμη—είνε καμμένα άξίας.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΑΡΙΣΤΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΗΜΟΤΑΤΕΣ

Ο Τόρος δραχ. 12

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΕΓΩ, ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΩ!

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΤΑΝ

Κάτον από τους κυανούς σκούφους των, που τους μαύρισαν ή μαυρούτην και τους λέρωσαν ή σκόννη των δρόμων, οι στρατιώτες του Μοραλές έχουν κάτι πρόσωπα ληστών με το καπνισμένο δέρμα τους και τ' άκοπα μαλλιά και γένεια τους. Από δά και πέντε βδομάδες γυρνάνε εδώ κι' εκεί, χωρίς, σχεδόν, να κοιμούνται, χωρίς, σχεδόν, να ξεκουράζονται, πυροβολώντας κάθε στιγμή με μία λύσσα, που δόλωνα μεγάλωνε.

Δε θα ξεμπερδέωναν μ' αυτούς τους κλέφτες, τους Δημοκρατικούς; Ο Δόν Κάρος τους υποσχέθηκε, ως τόσο, ότι ύστερα από τους κόπους της Έστέλλας, ή Ίσπανία θα ήταν δική τους. Όλοι διψάνε εκδίκηση κι' ή χαρά τους κρατεί ακόμα ορθούς, που θα χύσουν αίμα, με όλην την κούραση και την τσάκισι, που τους κυριεύει. Βουσκέζοι και Ναβαρέζοι και Κατάλανοι, γυιοί ξεροί-σταν, που πέθαναν από την πείνα και τη δυστυχία σε ξένο χώμα, έχουν ένα θυμό άγριων ζώων έναντιον αυτών των «κανονικών» που τους άρνούται το δρόμο, που πάει στην Καστίλλη και στ' Ανάτορα, όπου οφείστηκαν να ξανασταφάνουν το νόμιμο βασιλεία για να μοιραστούν, πάνω στα σκαλιά του θρόνου τ' αξιώματα της βασιλείας και τα πλούτη των νικημένων. Μεταξύ αυτών των βουσκίων άνδρων και των άνδρων των νέων μερικών, δεν υπάρχουν μόνο πολιτικά μίσση: Υπάρχει, ιδίως, και πρώτα, απ' όλα ένας παληός λογαριασμός για φόνους, που δεν τιμωρήθηκαν, για λεηλασίες και άρπαγες χωρίς λήτρα, για πυρκαϊές, που δεν τις άναπέδωσαν.

Κι' έτσι, όταν κανένας στρατιώτης του Κόνοα έφευγε στα χέρια τους, δυστυχία σ' αυτόν... Πλήρωνε και για τους άλλους, για κείνους, που γλυτώνουν.

Πρέπει να πεθάνει, άδελφάκι, του λένε, και τον βάζουν να σταθεί ορθός σ' ένα βράχο.

Ο άνθρωπος διαγράφει ένα σημείον σταυρού και, μόλις κατεβή το χέρι του με το πιά άγρό «και του Άγιου Πνεύματος. Άμην» τα τουφέκια, που είναι βαλμένα κατά σειρά δέκα βήματα μακριά από το στήθος του, ξερνάνε το θάνατο. Ο άνθρωπος πέφτει χάρμα, σαν κανένα κορβέλι, και δεν ξαναγίνεται πιά λόγος γι' αυτόν. Οι γυψες των Πυρηναίων άποτελούν το έργο τους. Ο πάτερ Μοραλές, ένας κοντός άνθρωπάκος, πολύ-σρκος και καμπούρης με μουκλειστα μάτια και με άνασχημένα ράσα, βοηθεί κι' αυτός τους εκτελεστές, κρατάει το τουφέκι του στο ζουνάρι του και συγχωρεί ή ελπίζει τον έτοιμοθάνατο μ' ένα γρήγορο κίνημα.

Πολλές φορές εξομολογεί το φυλακισμένο, χωρίς ν' άνασχηκώη από τα μάτια του τα ναυτικά ματογυάλια του.

— Διάβολε, είναι υπεύθυνος για τη ζωή του ποιμνίου του.

Ο φυλακισμένος μπορεί να είναι δημοκρατικός, είναι όμως και καθολικός, και δεν άπορεί για τον παράξενο αυτό διπλό ρόλο του στρατιώτη και του παπά. Πρέπει, βέβαια, να εξομολογηθή άφου θα τον τουφεκίσουν άλγο, — και δένει να φουκιδών τον τουφεκιστή, άφου εκάθησε και τον έπιασαν, κι' άφου και τούτος θάκανε τα ίδια, αν έπιανε κανένα έχθρό του.

Αυτή ή λογική ίκανοποιούσε καθ' ολοκληρίαν τις λιγοστές απαιτήσεις του μυαλού του, — μυαλού ενός χωριάτη, που έφυγε από το χωράφι του, για να γονατίσει κάτω από το στρατιωτικό σαμάρι. Ύστερα, γιατί να συζητείται αυτό το τρομερό πράγμα: ο φοβερός, ο άμυστος, ο άναπόφευκτος αυτός θάνατος; Άφου θα γίνη αυτό, πρέπει τώρα μοναχά, να έτοιμάξη τις άποσκευές του για να παρουσιαστή έν τάξει, όταν θα μπή σε κείνο το άναπόφευκτο μυστήριο, εκεί κάτω.

II

Έκείνο το βράδυ, ένθ βασιλεύει ο ήλιος, ο Πέτρος Καρρέτζα, φύλαγε σκοπός στο Μαλλόρτα, όταν άξαφνα, μία γυναίκα κι' ένα μουλάρι πέρασαν το μονοπάτι της Μπουένα-βίστας.

Τράβηξε στην τύχη. Το μουλάρι έπεσε. Η γυναίκα έτρεξε προς το μέρος του πριν κρατούσε στην μπουκά του ντουφεκιού του, δεν μπόρεσε να πιάση τη σκανδάλη. Η γυναίκα ήταν άμορφη, έπιθυμητή, με τα μακριά, μαύρα μαλλιά της, που έπεφταν σαν καταρράκτης, ίσαμε τα πόδια της, με τα λαμπρά μάτια της.

Ο Πέτρος Καρρέτζα, έσχασε για την αιχμάλωτον, τον πόλεμο του Δόν-Κάρλου και της Δημοκρατίας.

Άλλωστε, ή γυναίκα, που φοβότανε, του άρρίστηκεν ότι έλάτρευε το βασίλειο. Του άπέδειξε πως δεν περιφρόνησε τα χάρδια που άρρωμασίτηκαν από τη μαρτυρία του πολέμου, και πως ο Πέτρος Καρρέτζα ήταν, άν όχι ο πιο άμορφος θνητός, το δολοχιστόν ο πιο περιποιημένος από τους νικητές που βρισκόντουσαν,

ανάμεσα στις μεγάλες πέτρες της Μαλλόρτας.

Τα δυο μπράτσα της φυλακισμένης έφύσαν μ' ένα ύπόληπτο, σχεδόν, περιδέραιο το λαχανιασμένο λαμό του Καρρέτζα, όταν έφτασαν ο Ίσκακι Μαρτινιέθ για να φυλάξη και τούτος σκοπός.

— Ώραία, σενιόρ καβαλιέρο! είπε. Η νύχτες είναι άμορφη. Δέν πρέπει να κοιμάται κανείς χωρίς μαντίλα, σύντροφε.

«Βλέπω ότι είσαι ένας άνθρωπος που προφυλάσσας: καμία από μαλλιά, για κασκόλ θερμά μπράτσα και σέκαπα και όλόφλογη σάρκα. Η σειρά μου τώρα, φίλε!...

Ο Καρρέτζα σηκώθηκε, και κρβόντας από πίσω του την αιχμάλωτη του, είπε:

— Η σειρά σου, άστόχαστε νέε!... Έκεί, που βασιλεύει ο Καρρέτζα, δεν υπάρχουν δυο βασιλιάδες. Αν ή νύχτες είναι άμορφη, πώς να έσταθής μ' αυτό το μουλάρι, που το βάρος με την καρμπίνα μου, ή κοίτα να σκοτώσης μ' ένα κανένα άλλο. Το λάφυρο είναι δικό μου, όπως κι' ή Ναβάρα άνιμε σέν Δόν-Κάρλο, γυιοί της Ίουδαίας!

Ο Ίσκακι Μαρτινιέθ ξεκρέμασε από τον ώμο του το ντακί του και θα πυροβολούσε, όταν ή γυναίκα μ' ένα άγριο πήδη παραμέρισε το ντουφέκι, κι' έστειλε τη σφαίρα να χυθή μες στο σύγγερα.

Ο Μαρτινιέθ, άνασχηκώοντας τους ώμους του, έριξε χάρμα το άδειανό όπλο κι' έδωσε μία στην κοιλία της αιχμάλωτης του Καρρέτζα μ' ένα στίλετο, και την έάπλωσε καταγής.

— Θεοί, συγχαίρετε ο Ναβαρέζος, προχωρώντας προς τα εμπρός και κραδαίνοντας την καρμπίνα του. Ένα δεύτερο όμως χτύπημα με το στίλετο έφερε στα χείλη του τις πιο άγριες βλαστήμιες.

Κατάπεσε, μες στο ποτάμι του αίματος, που έτρεχε από το σώμα της ξεκοιλιασμένης γυναίκας, μ' εφρομένο στόμα!...

Στο θόρυβο της πιστολιάς έτρεξε ο Μοραλές με μερικούς άντρες. Ο Μαρτινιέθ δεν προσπάθησε διόλου ν' άποφύγη την τιμωρία. Ο Παπας άντικρυς όλη τη σκηνή με τα μάτια του που δεν είχαν διόλου ματογυάλια γιατί τάκναμε μια άδέξια έκπυροσκόνηση.

Γουρουνία, ψιθύρισε. Κούνησε τη γυναικούλα. Τι όμορφο κορίτσι που το ξεπάστρεψαν με μία μαχαίρα! Την κατάφερες! Τουλίσιστον ο Καρρέτζα χάριξε. Έμπρός, παιδί μου, είπε στ' Μαρτινιέθ, που δεν τον άφηνε από τα μάτια του, δεν έκανες καλά που θέλησες να κλέψης το λάφυρο του συντρόφου σου. Έ, έσεις οι άλλοι, άφιστε με να ξεμολογήσω αυτόν τον άσεβη: δε είς χρειάζομαι έδω. Κάνε την εξομολογή σου Μαρτινιέθ, και μετάνοιωσε με την καρδιά σου.

— Έγώ σ' εύχαρίζο, ψιθύρισε ο Μοραλές μ' ένα κίνημα έλλοιγης Γουρουνία, σατανάδες που σκοπούνται για μία!...

Ύστερα σημαδεύοντας απότομα τα Μαρτινιέθ με το όπλο του του πιάσε τα μυαλά στον άέρα πάνω από τα δυο πτώματα.

— Αν άφήναμε, είπε, αυτούς τους παλληκαράδες να πάνε, ότι θέλουν σε λίγο καιρό ο βασιλιάς Κάρος δε θα είχε πια στρατό.

Οσάκρ Ουάιαν

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΟΥ

Κρατεί νη δέντρος τη δροσιά, κρατεί κι' ή νύς την κόρη.
Στά γόνατα την έπαιρνε, 'ς τα μάτια την τηρούσε,
Στά μάτια, 'ς τα ματόφυλλα, 'ς τα ώρηκαμαφωμένα,
— Κόρη μ' δεν είσαι ορίδινη, κόρη μ' δεν είσαι νάσιψη,
Ξάσπηρ σαν το τριαντάφυλλο, κόκκινη σαν το ρόδι»

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τα κάτωθι βιβλία: «Δηγήματα» Άλβιν δρας Παπαδοπούλου, «Τέχνη και Φρενοπάθεια» Πέτρ. Άποστολίδου, «Δημοτικά Έλλην. Τραγουδία» Φωριέλ, ο «Αποκαταστάση» Φεβράλ, «Ο Κυφός» Π. Φεβράλ, «Πώς Κλάιμε τον Θάνατο της Άλβ. Φη» Κ. Παλαμά. Γράφεται προς το «Μπουένος»

Πωλείται δίκανον όπισθογομής των 160. με αυτόματος έξελ. κής οκαζιών. Πληροφορία εις τα Γραφεία μας.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΗ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Το πρώτο του θεατρικό έργο. — Το όνειρό του. — Τι άπάντησε στον Γαβριηλίδη όταν τον εκάλεσε να εργασθή στην «Άκροπολη». — Τι του είπε ένας Βιεννέζος κριτικός για το πρώτο του έργο.

Πώς δεν εγνώρισε, έστο και έξ άκοης, τον άραιοπαθή Έλληνα, τον άραιοπαθέστερον και ατεού άκόμη του Περικλή Γιαννοπούλου, τον άλησμόνητον Κώσταν Χρηστομάνου; Δυνατώτερος ο δεύτερος του πρώτου, έμπερικλείων στο κακοφτεασμένο κορμί του μίαν άπερσοράν αλλά και δημιουργικήν ψυχήν, δεν συνέλαβε άπλως όπως εκείνος, την ιδέαν της άναβιώσεως της Έλλάδος, εις μίαν Έλλάδα των περασμένων μεγάλων χρόνων, αλλά και ειργάσθη για να το έπιτύχη αυτό. Συγγραφέας και ποιητής ο Κώστας Χρηστομάνος, δεν ήρξασθη εις μίαν άπλήν διαμαρτυρίαν γιατί ή σημερινή Έλλάς δεν ήτο εις θέσιν να βγάλη ούτε μίαν «εταίραν», δεν έσκυψε το κεφάλι του υπό το βάρος της άπογοητεύσεως γιατί οι θεοί του Όλύμπου δεν ένοιούσαν να ξαναγορίσουν στα παλαιά των ένδιατήματα, ούτε άφου έστεφάνωσε με άργολούλουδα το βουνό το κεφάλι του έκαβαλλίκευσε ένα πεδύκτον Πήγασον για να πνιγή στα νερά της Έλευσινος όπόθεν καπνισέ ή άραιοπαθεία του άρχαίου Έλληνικού κόσμου, όνειρεθή άναδυομένην την θεάν της άραιοτήτος, άλλ' άφου έξέχυσε τις όμορφες της ύπερρελληνικής του ψυχής στις άραιες σελίδες της «Βασιλίσσης Έλισάβετ», εκάλεσε ένα άνοιξιάνικον άπόγευμα στο θέατρο του Διονύσου όλίγους επιλέκτους άντιπροσώπων των γραμμάτων και τους ένεπιστεύθη το μεγάλο μυστικό του. Και ήτο το μυστικό του Χρηστομάνου ή άναβίωσις της άρχαίας δραματικής τέχνης.

Φαντάζομαι τους άρχαίους Έλληνες γεωργούς, ειπε μεταξύ των άλλων — ρίπτοντας την πρώτην σποράν του έτους εις τους μέλανους κόλπους της μεγάλης Μητρος και έπικαλούμενους συγχρόνως τον Πλούτωνα και τους άλλους ύποχθόνιους θεούς ν' άφήσουν την Περσεφώνην ν' ανέλθη και πάλιν επί της γης; και να φέρη μαζί της τα άνθη και την νεότητα. Ούτω και ήμεεις ικέται ένώπιον του σκοτούς και της όμχλης των κοινών ήμερών αϊτούμεν την επάνοδον του έαρος της ζωής».

Και έξηγών τους λόγους που τον έκαμαν να ζητήσει την συνδρομήν των, έλεγε τα βαρυσημαντα αυτά λόγια:

«Ενόμισα διά τούτο ότι εάν όνειρευθώμεν όλοι μαζί έν όνειρον, αυτό θα γίνη πραγματικότητα. Το όνειρο αυτό είνε ή άναγέννησις της δραματικής ποιήσεως και της σκηνηκής τέχνης εν Έλλάδι. Δέν έννοω όπισθοδρομούν επάνω εις τα βήματα των αίωνων, δέν ζητώ έπιστή εμμεθα Έλληνες, να κτίσωμεν και πάλιν Παρθενώνας. Ο Παρθενών δεν είνε εμμή το άρροστεφάνωμα του Έλληνικού δημιουργικού πνεύματος, όταν αυτό έκολλώθη εις κύμα θεοπέσιον και πάλιν άρροστεφάνωμα πνεύματος είνε Παρθενών».

Ολίγον βραδυτέρον ο Χρηστομάνος, συνεπή εις την έπαγγελίαν του, έκτιξε ένα νέον Παρθενών. Ίδρουν την «Νέαν Σκηνήν» που άπέτέλεσε το φωτεινότερον σημείον και τον κυριώτερον σταθμόν μεταξύ όλων των κατά καιρούς προσπαθειών προς ίδρυσιν θεάτρου, που δικαιωματικά να φέρη το βαρύ όνομα «Έλληνικό».

Όταν όμως ο Χρηστομάνος ίδρυν την «Νέα Σκηνή» του έξ της όποιας έξεπορεύθησαν όλα τα εκλεκτά μέλη του σημερινού θεάτρου ήτο πλέον ώριμος την σκέψιν, ειχε δε έκδηλώση ήδη με τα έργα του τις άραιοτήτες του κόσμου, που έμπερικλείει ή ψυχή του. Πόλν έν τούτοις πριν, όταν άκόμη ήτο φοιτητής στην Γερμανίαν, όπότε κατείς ετήν Έλλάδα δεν εγνώριζε το όνομα του και την άξίαν του, ένας Έλληνας — ποίος άλλος μπορούσε να ήαν αυτός παρ ό Ελάσης Γαβριηλίδης — που ή φωτεινότης και ή άνωτερότης του μυαλού του, του έπέτρεπαν να διαβλέπη και να διακρίνη εις όλας τας διευθύνσεις, τους θεσμούς που ήταν κρυμμένοι μέσα στα βάθη των προνομίων και ευγενικών ψυχών, δι' έπιστολής του προς τον πατέρα του νεαρό τότε φοιτητόν, τον μακαρίτην Χρηστομάνον καθηγητήν του Πανεπιστημίου, εκάλεσε τον κατόπιν συγγραφέα της «Βασιλίσσης Έλισάβετ» να ένισχύση με την συνεργασίαν του το έπιτελείον της «Άκροπόλεως». Ύστερα από λίγο καιρό ο Γαβριηλίδης έλάμβανε από την Βιέννην, όπου διέμενε τότε ο Κώστας Χρηστομάνος, την κάτωθι έπιστολήν, από την όποιαν ή μανία του Γαβριηλίδη ν' άποκόπη με την θεώρητην παλλίδα του τα γραμματόσημα — χωρίς έν τούτοις να είνε και συλλεκτικής γραμματοσήμων — από τους φακέλους, άπέκοψαν και μερικά σημεία της έπιστολής μεταφ' των όποιων και το έτος που γράφη αυτή.

Βιέννη 21 Μαγίου

Σεβαστέ φίλε Κύριε Γαβριηλίδη

Ο καλός μου πατήρ μου διεβίβας την έπιθυμίαν ος να έπιστέλλω έντεθεν προς την «Άκρόπολη» προσθέντι δε εις όμοιαν έντολήν άνέλαβον να εκτελέσω ο κ. Καρχαλός ένταύθα διά το «Έμπρός» και ο κ. Βάκος δι' ήμās εν Βερολίνο.

Πάσα έπιθυμία σας έπρεπε να μοι είνε (άδωξτε κομμένες μερικες λέξεις) που είνε τοιαύτη τοιάκισητον θεωρητικός, όσον άπορρ ήδη, την ήδη έν της βαρύντης. Άντιχώς όμως ή θεωρία υπό πρακτικήν έπαιρν μείνει πάντοτε στακτερά.

Έχω έν μερικούς άπειρους άσολίας. Έπειτα γνωρίζετε, δε σκεφθώμαι πόλιν προσώπων δημοσιογράφων, κέκτιμαι όμως κατά μείζονα λόγον πάλ των συγγραφέων, διά και έπανα μιν να γράφω έντενυλλίδας άν και έλκαρσώμαι επί τούτην παρ ό «Νέον Έλευσίνιον Έπίκου», συνέ-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΟΡΙΣΜΟΥ

Τώρα που έγώ για μακρινό
πικρό ταξίδι ξεκινώ
δε θέλω τα μάτια σου το δάκρυ να θολώσω.
Κοίτα να φύγουν λαμπρά
καθώς τις όρες που ή χαρά
βουβός και ποδοπλάνταχτος σφιχτά μās είχε ένώσει.

Μέσ' στο σκοτάδι το φριχτό
της έρημιάς μου όνειρεντό
αδέρει θα φεγγοβιάσει κείνη ή γλυκειά ματιά σου
κι' όταν σκληρά με τυραγή
ή μοναξιά θα με πλανή
το φέγγος τους και θα θαρρώ πως βρισκόμαι κοντά σου.

Κι' αν καμιά μέρα ξαπνικά
νοιώσως ο χρόνος πως κινά
τόν έρωτά μου κι' άλλων πως κλείνει μέσ' στα στήθεα,
να μί' τραπέψ, μη φοβηθείς,
πάρε χαρά και γράψε εύθης
με δυο σου λόγια μοναχά τη φαρμακείτρα άλήθεια.

Κ' έτσι ποτέ δε θα βρεθώ
μπροστά στον πόνο: θα χαθώ
για πάντα πριν άλλούτικη ή κενιά μου σ' άντικρύσει.

Κι' όταν σκληρά με τυραγή
ο σπαρταγμός, θα με πλανή
το φέγγος των ματιών σου που θαχό έντός μου κλείσει.

Σπύρος Παναγιωτέπουλος

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΟΥΓΑΤΡΟΣ ΜΟΥ ΝΑΘΑΛΙΑΣ

Τώρα, πάνθις' ή κυκλαμιά και κάθε σπόρο πώχει
Κρυφά κρεββάτι μες 'ς τη γή ξυπνή το πρωτοβόρχει,
Ποδ πριν άρχίσουν ή νύκτας, ή πάχνη, τ' άγριοκαίρει,
Ξεγελασμένα τα κλαριά με τη ζεστήν γλυκύδα
Πολύγυρά τον φεύγοντας σκερπίζ το καλοκαίρι
Στολίζονται με μυρωδιούς, μ' άνθους, με πρσιανάδα—
Τώρα, παιδί μου έξήλεγες το στείρο το σκοτάδι
Τού τάφου τα στολιώματα, την έρημιά, τον άδη!

Μορφοβλή ή άλφασκιά, μικρή μου Ναθαούλα,
Τα ρείκη ή άφραις, ή μυρτιάς ποτίζονται δροσούλα
Και τον άέρα πλημμυρουν με την άσπαση τους.
'Σ τον ήλιο του φθινόπωρου σα ζωντανά λουλούδια
Οι καλοιάνοι χαίρονται, άδ τη γλυκείη φωνή τους
'Σ το βάτο π' άκουγμένται λαλούν τα στεφανούδια
Τα βάσανα της ζωντιάς... Και ού 'ς το γέροντά σου
Στέλνεις, παιδί μου, άνέλιπτα, τα νεκροβιβάν σου.

'Σ τον πολυτάραχο γαλό του κόσμου μίαν ήμερα
Λαβάρης άνυπόμονος περιγ' όν τον άέρα,
Το πάτημά του έφάνηκε στον άίμο μίαν άνη.
Άγριο το κύμα πέσας τη νύχτα και το άφει.

† Άριστ. Βαλαωρίτης

ΛΥΠΗ ΚΙ' ΕΛΠΙΔΑ

Στο στρώμ' άπάνω παραδέχεται
Τού γέρου πλάσματος κορμάρι
Έρχεται ο Κνίκος και τον παλιν
Ποιν έρθη ο Χάρος να τον πάρη.
Και δίπλα, σε μικρό κλινάρι,
Άφρόπλαστο παιδί κ' έρσεται
Τον παντο το κοιμίζει ή χάρι
Και 'ς σπύρο γλυκό το φέρονει.

Γυναίκα όλόρθη παρατρεφά
Μα το παιδί της άντικρύζει
Και με το γέρο της πατέρα

Λυπη κ' έλπιδα πλά κλάι—
Βλέπει τον έα και δακρύζει,
Κυντάζει τάλλο και γάλα.

Γεώργ. Δροσίνης

γραφα δε κατ' αυτάς δράμα, το όποιον θα σας στείλω, άν τον διέχρη από σκηνης (έν εναντίον περιπτώσει θα έλδοτε βεβαίως να το θανάτωσε) και παρ' ου κριτικός τις άπεφάνη ότι είνε άνάξιος του Διάρκου και του Ιησεν συνάμα.

Έν τούτοις, κύριε, σφίεται κ. Γαβριηλίδη, υπό το το ύπερτον και το το παρ' όν μ' έδω ένε κομμένες μερικες λέξεις δηλώ ότι είμαι πρόθυμος να άναλάβω έντολήν όμοιαν προς την του κ. Βάκος εν Βερολίνο και έλπίζω ότι θα μοι δοθή όποιος εύκαιρία ν' άποδώσει άμειλίγως την εις ήμās εύγνωμοσύνην και άπεριόριστον εκτίμησιν μου.

Κωνστ. Χρηστομάνος

Η έπιστολή αυτή του Χρηστομάνου προς τον Γαβριηλίδην έχει κατά τούτο έκπαινετικήν σημασίαν. Ότι απ' αυτήν μανθάνομεν ότι τα «Τοία Φιλία» δεν είνε το πρώτο θεατρικόν έργο του ίδιου του «Νέου Σκηνής» και συγγραφέως της «Κρυφίας Κουζίνας» και ότι ή άγάπη του εις το θέατρον δεν έξεδηλά η όντως, όταν πλέον όφαιος νοσταλγός του Άστικού ήλιου, έκαυήλθε εις την πατρίδα του, για να όνειρευθή και να εκπιάση να πραγματοποιήση την άναγέννησιν της δραματικής ποιήσεως και της σκηνηκής τέχνης εν Έλλάδι.

Ο. Ν. Συναδίνης

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ τρία φαντάσματα μόλις με είδαν να προχωρώ κατ' επάνω τους άφηναν ένα γέλιο σκληρό και άγριο και όπισθοχώρησαν. Μ' έκού-
ταξαν με μο-
χθηρία. Έ-
τρεξαν τὰ
κ ο φ τ ε ρ ά
τους δόντια
κι' αν μπο-
ρούσαν θά μ' έ-
κ ο μ μάτια
ξαν, αστα-
λώς.

Στάθηκαν τέλος λίγο περὶ πέρα, ά-
πλωσαν τὰ
χέρια τους
πρὸς τὸ μέ-
ρος μου και μου είπαν με φωνή γεμάτη μο-
χθηρία:

— Έσύ που ξέρεις νὰ
τὴν προστατεύεις, σκου-
λήκι τῆς γῆς, δὲν θὰ
μπορέσεις αὐτὸ νὰ προ-
φυλάξεις τὸν θάνατό σου.
Καλὰ ἔκαμες και τὴν

ἐφερες ἔδω. Διψούσαμε τόσο! Αὐτὴ θὰ μείνῃ μαζί μας και σὺ θὰ
χρησιμεύσεις γιὰ τροφὴ στοὺς λύκους. Τ' ἀκούεις; Διψάμε...

Τὶς ἐκύτταξε με θάρρος και ψυχραιμία κι' ἐκούνησαν τὸ κεφάλι
μου ἀπειλητικά.

Αὐτὸ ταῖς ἔκαμε νὰ ἀγριέψουν. Τὰ μάτια τους σπιθοβόλησαν
και ξαναόριζαν νὰ με φοβερίζουν:

— Τὶ ἤθελες ποὺ ἦρθες ἔδω πάνω; Ἡξέρες πῶς διψούσαμε;
— Όποιος ἔρχεται ἔδω δὲν φεύγει πειὰ κι' οὐτε σὺ θὰ ξεφύγεις, μ'
δες σου τίς προφυλάξεις. Διψούμε, διψούμε πολὺ ἀπὸ τότε ποὺ μᾶς
ἄφηες ἔκεινος...

— Ἐκείνον δὲν θὰ τὸν ξαναδῇτε πειὰ! εἶπα τότε με αὐστηρὴ
φωνή.

Αὐτὸ τίς ἔκαμε ἐντύπωση. Κυττάθηκαν μεταξύ τους περίεργα
και ὑποχώρησαν λίγα ἀκόμη βήματα. Τὸν φόβισε τὸ γεγονός, οἱ
ἦσαν ἐν ὑπαρξί τοῦ ἀδελφοῦ τους. Κάτι ψιθύρισαν μεταξύ τους
και ξαναγύρισαν πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ἐρχεσθε, λοιπόν, σὺν ἔχθρῳ; Θέλετε νὰ μᾶς φοβήσετε;
Μᾶς μιλᾶς γιὰ Κεῖνον; Ποιὸς τολμᾶ νὰ τὸν γυῖξῃ ἔκεινος;
Ποιὸς ξέρει ποὺ βρίσκεται; Ξέρει σὺ; Και ἔβαλες σὺ τὸ νοῦ σου νὰ
παλαίσῃς μαζί μας; Αὐτὸ αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ σὲ κοιμητιάσουν οἱ
λύκοι, καπεινὲ θνητέ.

Ἦσαν ὑπερήκοες ὥραιες, καθὼς μιλοῦσαν και με φοβερίζαν. Δια-
τηροῦσαν τὴν ὑπερηφάνειά τῆς ἀρχοντίας των. Ἡ ὠραιότης των
εἶχε κατὰ τὸ διαβολικόν, μὰ ἦσαν ἀκαταμάχητα γοητευτικῇ...

Ἐξαφνα ἐγέλασαν πάλιν και αἱ τρεῖς μαζί τὸ σκληρό, μοχθηρὸ
γέλιο τους και ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν, νὰ σβύνουν, νὰ χάνουνται,
νὰ διαλύονται, σὺν νὰ ἦσαν πλασμένους ἀπὸ χιόνι, ἀπὸ καπνὸ, ἀπὸ
ὁμίχλη, ὅπου τίποτε...

Όταν ἐξαφανίσθηκαν ἐντελῶς, γύρισα γρήγορα στὴ φωτιά κι'
ἐβρίξα ἔδω γιατί εἶχεν ὀρχήσει νὰ σβύνῃ.

Αὐτὸ εἶχε ἐξαφανίσει τοὺς λύκους, μὰ σὺν εἶδαν τὴν ἀναλαμπὴ
και τίς φλόγες ποὺ πετάχθηκαν ἀπὸ τὸ δυνάμωμα τῆς φωτιᾶς ἔα-
ναποχώρησαν γυμνίζοντας.

Ταυτοχρόνως γύρισα πρὸς τὴν κ. Μίνα και τὴν ρώτησα:
— Εἶσθε ἡσυχά τῶρα;
Δὲν μοὺ ἔδωθε ἀπάντησις και εἶδα με κατὰπλῆξί μου πῶς
κοιμότανε.

Ἐπίσης τὰ ἄλογα μᾶς δὲν ἀκογόντουσαν πειὰ καθόλου.
Όλα αὐτὰ μ' ἔκαναν νὰ ἀπορήσω. Κάθησα κοντὰ στὴν κ. Μίνα
και προσπάθησα νὰ τὴν ξυπνήσω, μὰ στάθηκε ἀδύνατον. Κοιμό-
τανε βαθειά.

Τότε προσπάθησα νὰ τὴν ὑπνωτίσω και νὰ τὴν κάμω νὰ μιλήσῃ,
ἐνῷ κοιμόταν, ἀλλὰ και πάλιν ἀπέτυχα. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ ὕπνος
τῆς ἦταν ἐντελῶς ἡσυχος δὲν ἔλαβα κανένα ἔκτακτο μέτρο και τὴν
ἄφησα ἡσυχῇ...

Ἐπλησίαζαν ἀλλωστε ἡ αὐγὴ. Ἐνα θαμπὸ ἀκόμη φῶς τρεμο-

φέγγιζε πάνω ἀπὸ τὰ βουνὰ πρὸς τὴν ἀνατολή. Οἱ λύκοι ἄρχισαν
ν' ἀποτραβιόταν οὐρλιάζοντας θλιβερά, πειναλέα...
Πέταξε τότε μερικὰ ἀκόμη ξύλα στὴ φωτιά και προχώρησα πε-
τώντας πάνω στὸ χιόνι πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦσαν δεμένα τὰ ἄλογα.
Ἐκείνο ὁμως τὸ ὅποῖον εἶδα μ' ἔκανε νὰ φρίξω. Τὰ ἄλογα ἦσαν
νεκρά! Πῶς εἶχε συμβεῖ αὐτό; Δὲν γνωρίζω.

Ἡμερολόγιον Ἰωνάθαν Ἀρχερ

Νοεμβρίου 4. — Ἐσπέρας. Ἐχομε πληροφορίας πῶς τὸ κῆ-
ριο τοῦ κόμητος ἀπεβίβασθ' ἐπὶ τὴν ξηρὰ. Ἀλλοίμονο ὅπως ἐπὶ αὐτὴν
ἔνα δυστύχημα! Ὁ μηχανισμὸς τῆς ἀτμάκατου ἐπῆθε βλάβη και
καθυστερήσαμε. Τὶ θὰ γίνῃ πλέον;
Ὁ κόμης θὰ κατευθυνθῇ στὸν πύργο του. Και ἡ Μίνα βεβαι-
ται ἐκεῖ. Θὰ τὴν ξαναδῶ ἄραγε πλέον;
Τὸ κινδύνον τὸ παρέλαβε, ὅπως ἐμάθαμε, σπειρα ἀπαρηγόνη-
ται. Ἄραγε εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ συγκρουσθοῦν μαζί μας οἱ ἀνθρώποι
αὗτοι;

Ἡμερολόγιον Ἰατροῦ Σούαρδ

Νοεμβρίου 5. — Προχωροῦντες κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ τοῦ πε-
ταμοῦ, εἶδαμε περὶ τὴν χαρὰν, πολὺ μακρὰν, συμφορὰν ἀπο-
γόνων νὰ φορτῶνται σ' ἕνα μεγάλο κάρρο, ὅμοιο μὲ βαγόν, καὶ νὰ
νὰ φεύγῃ σὺν δαιμονισμένῃ.
Ἦταν τὸ κινδύνον μὲ τὸν κόμητα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.
Τὸ χιόνι πέφτει πυκνόν. Στὸν ἀέρα ὑπάρχει μὴ ἀλλοῦται
ἔξω...

Τὶ θὰ συμβῇ;...
Μακρὰ ἀκούγονται ὀρυγμοὶ λύκων. Τὸ χιόνι και ἡ πείνα τοὺς
ἀναγκάζει νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ βουνὰ στὸν κάμπο και ὁ κίν-
δυνος εἶνε μεγάλος.

Ἐτοιμάσαμε τ' ἄλογα μας και ἔξωκαμε. Τίνος εἶνε τὸ γοῦρο
νὰ χαθῇ στὴν περιπέτεια αὐτή; Θὰ γυρίσουμε ὅλοι πίσω; Νὰ
δὲν ξέρετε κανεὶς, νὰ τί κάνει τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται...

Υπέμνημα τοῦ κἀθηγητοῦ Βῆν Ἐλισσι

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 5. Μετὰ μεσημβρίαν. — Βρίσκειται ἀκόμη στὴ
λογικὰ μου περὶ αὐτὰ ὅσα συνέβησαν και εὐχαιριστὸ γι' αὐτὴν
τὸν Θεόν...

Μόλις ἐξημέρωσε και οἱ λύκοι ἀποτο-βήθηκαν και ὁ φόβος τῶν
φαντασμάτων δὲν ὑπῆρχε πειὰ, ἄφησα τὴν κ. Μίνα νὰ κοιμηθῇ
κοντὰ στὴν φωτιά, μέσα στὸν ἱερὸ κύκλο και πέρνοντας μὴ πρὸς
ποῦνα κουβαλήσει μαζί μου προχώρησα πρὸς τὴν κυρία πάλιν καὶ
πύργου. Ἦμουν ἀποφασισμένος ν' ἀνοίξω και νὰ μῶ μέσα, μὰ
κάθε θυσιᾶ, ἔφ' ὅσον ἦταν ἀκόμη ἡμέρα. Ἐκρεπε νὰ βρῶ τὸ μέρος
ποὺ ἐκοιμώτο τὴν ἡμέρα ἡ ἀδελφὴ τοῦ κόμητος.

Γιὰ νὰ μὴ κλεισθῶ και φυλακισθῶ μέσα στὸν πύργο, ἀπὸ καμμί
ἄγνωστην αἰτία, δὲν ἀρκεσθῶκα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, ἀλλὰ καὶ τὴν
ἐθρυνμιά μου, ἐστὶ ὅστε νὰ μὴν ξανανοίξῃ. Ἐστῆσα ἐπίσης καὶ μὴ
πλαγιγὴ πορτίτσα, γιὰ νὰχο ὅλας τὰς ἐξόδους ἐλευθέρως, στὴ θέ-
σει μου...

Εἶχα ὑπ' ὄψιν μου νὰ μῶ στὸν κατηραμένο αὐτὸν πύργο και νὰ
ἐρευνήσω ναῦρω τὴν σκάλα ποὺ ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγειά του. Ἐπὶ
ὅπως γράφει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἀρχερ, βρίσκοταν τὸ παλιὸ παρ-
κλῆσιο και οἱ τάφοι τῶν προγόνων τοῦ Δράκουλα. Κάπου ἐκεῖ
ἐκρεπε ν' ἀναπαύονταν και ἡ τρεῖς ἀδελφὲς τοῦ κόμητος.

Προχώρησα με θάρρος κι' ἀνέβηκα τὴν σκάλα. Ὅλα ἐκεῖ μέσα
ἦσαν ὅπως τὰ περιέγραψεν ὁ Ἰωνάθαν. Παμπάλαια, γεμάτα σπύρι-
σαιμόνεα, ἔρημα...

Ὁ κρότος τῶν βημάτων μου ἀντηχοῦσε μέσα στὸν τεράστιον
αὐτὸν πύργο, τὸν ἀκατοίχτητο και φρικτὸν.

Πέρασα διάφορες αἰθουσες. Παντοῦ ἄπλωνε τὸ σάβανον τῆς
σκόνῃ. Ἀράχνης ἐπλεκαν τὰ ὑφάδια τους στοὺς τοίχους... Τὸ πε-
ρὶ μὴν τρεῖςκοποῦσε μέσα στὰ ξύλα... Ὅλη ἡ παλιὰ πολυτέλεια τῶν
πύργων τῶν κομητῶν. Δράκοντα κατέρρεε ὑπὸ τὸ πέρασμα τοῦ
χρόνου.

Ἐπὶ τέλους δὲν ἄργησα νὰ βρῶ τὴν σκάλα ποὺ ὀδηγοῦσε
στὸ ὑπόγειο νεκροταφεῖο. Δὲν κατέβηκα ἀμέσως. Ἀκούσα ἔξω σκάλα
χὰ λύκων και φοβήθηκα γιὰ τὴν κ. Μίνα. Συγχρόνως ἀπὸ τὸ σπ-
τεινὸ βάθος τῆς σκάλας ἔφθανε μὴ ὁμοί σαπίλα ποὺ μ' ἐπλη-
νέει (Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !

Ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου ἀρχίζει τὸ νέον μυθιστόρημα
τοῦ Μπράμ Στοούκερ τοῦ συγγραφέως τοῦ «Καπετὰν Βρυκολάκας»
καὶ «Ἡ ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ»

Θὰ σὰς γοητεύσῃ, θὰ σὰς συναρπάσῃ, θὰ σὰς δάσῃ τὸν
ἐνθουσιασμόν τοῦ τρόμου, θὰ σὰς κάμῃ νὰ περιμένετε κατὰ ἐξοχήν
τὸ «Μπουκέτο» μὲ ἀσυγκράτητη, μὲ τρελλὴ ἀνυπομονή.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὁ Δὸν Διάξ ἐπρόκειτο νὰ καταδιώξῃ τὸν ἀντερραστή του κι' εἶχε
ἀρκεστὴ νὰ τὸν φθάσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ
κατεβῇ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Ἡ βραχνὴ φωνὴ του ἀκούγότανε μεσ' ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες
σὺν ἀλαλαγμὸ ἐκείνου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Τρουξίλλος ἐνοίκισε τὴν Στεφανίνην ν' ἀνα-
στροφῇ μέσα στὰ χέρια του, εἶδε τὰ χεῖλιά της νὰ σαλεύουν και τὰ
μάτια της νὰ μισανοίγουν και νὰ στεγνώνονται ἀπάνω του με μὴ
ἐκφραση ἀπειροῦ τρυφερότητος.

— Τρουξίλλε, ψιθύρισε τότε ἐκείνη.
Ἐκείνος τὴν ἐσφίξε στὴν καρδιά του σὰ νὰ ἤθελε νὰ μεταδώσῃ
σ' αὐτὴν τὴ φλόγα τῆς δικῆς του ζωῆς.

— Τρουξίλλε... πνίγεται... κηρύσσει με...
Ἐξαφνα ἐνασπότητος κλονισμὸς συντάραξε τὸ σῶμα της. Τὰ κρυ-
σταλλομένα μάτια της εἶχαν ἀντικρῶσει τὸν Δὸν Διάξ, ποὺ μπῆκε
στὸ δωματίον.

Τότε μὴ παραγῇ τὴν κατάλαβε ὁλόκληρη. Ἐκανε μὴ προστά-
θεια και στάθηκε ὀρθὴ και με τὸ χεῖρ τεταμένο εἶδε τὸν δὸν
Διάξ, ἐνῷ ἔλεγε ἀπειλητικά:

— Δὲς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, Τρουξίλλε! Δὲς! Αὐτὸς εἶνε ποὺ με
σκότωσε! Αὐτός! Ὁ κύριός σου!

Βαθεῖα σιωπὴ ἐπακολούθησεν. Σὰ λίγο ἡ ἐτοιμοθάνατη κἀνοντας
μὴ ὑπερτάτη πρόσταθαι, φώναξε:

— Καταραμένος νὰ εἶσαι!
Καὶ ἔπεσε πρὸς τὰ πόδια νεκρῇ, μερὸς στὰ πόδια τοῦ Τρουξίλλου.

Μεταξὺ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Λούξης και τῆς Βαγιὸν ἀπλώ-
νεται ἕνα τοπεῖο μαγευτικόν. Πίσω του ἔχει τὰ Πυρηναία, δεξιὰ
κι' ἀριστερὰ κἀμποὺς καταπράσινοις και μερὸς τὸν κόλπον τῆς Γα-
σκόνῃς με τὴ Βαγιὸν.

Σ' ἕνα βράχο, ὑπερκείμενο τῆς θαλάσσης, μὴ ὄρα πρὶν νὰ
ἐξημερώσῃ και σαράντα ὥρες μετὰ τὸ θάνατό τῆς Στεφανίνης βρι-
σκόντουσαν ἐκπλωμεῖς δυὸ εὐγενεῖς, ὅπως φαινότανε ἀπὸ τὴ
στολή τους, νέοι. Φοροῦσαν κι' οἱ δυὸ μεταξωτὴ προσοπιδία, κατὰ
τὴν συνήθειά ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε στοὺς εὐγενεῖς ἅμα ταξιδεύσαν.

Ἐξαφνα ἕνα γέλιο γλυκὸ και μελωδικὸ σὺν κελάρημα, πρό-
δωσε τόσο καθαρὰ τὸ φιλοπότῳ ἐνός προσωποδωροῦ, ὅσο και τοῦτο
τὸ πρόσωπο του μεκουρμένο νὰ τὸ προδώσῃ.

— Γιατὶ γελᾶτε, κόμισσα; ρώτησε τότε ὁ ἄλλος προσωπι-
δοφόρος.

— Δὲν εἰμαι ἀκόμη κόμισσα.
Θὰ εἶσθε σὲ λίγο...

Τότε ἡ ἀποκλιθεῖσα κόμισσα ἐσκυθῇ πᾶσε ἔξαφνα και εἶπε:
— Ποιὸς ξέρετε, «πολλὰ μεταξύ χειλέων και κύλικος πέλλει».

— Ὡ, εἶπε ὁ προσωποδωφόρος ποὺ δὲν εἶταν ἄλλος ἀπὸ τὸν
κόμητα, τὸν Δέλιον, ἐκ παρακαλῶ, ἀγαπημένη μου, διώξτε τὰ κακὰ
προαισθήματα! Ἀφῆσε τὴ χαρὰ ὁλόκληρη νὰ καταπλημμυρίσῃ
τὴν καρδιά μου και διώξτε ἀπὸ τὴ δική σου τὸ μικρὸ δηλητήριο τῆς
ἀμφιβολίας.

— Φοβάμαι, ψιθύρισε ἡ Δολόρα.
— Κοντὰ μου;

— Ἀλλοίμονο! δὲν εὐλόγησε ἀκόμη ὁ παπᾶς τὸ δεσμὸς μας,
και ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος, ὁ δὸν Διέγος...

— Τί σ' ἐνδιαφέρει ὁ ἀνθρώπος αὗτος; Τώρα εἶσαι δική μου,
Δολόρα.

Ἡ Δολόρα στήριξε τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο τοῦ κόμητος.

— Γιατὶ μοὺ κοῦβεις κατὶ ποὺ μᾶς συμβαίνει; τοῦ ψιθύρισε
τότε με παράπονο. Γιατὶ φύγαμε τόσο ἄεφνα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο
τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Λούξης ὅπου μόλις εἶχαμε φθάσει; Τί
περιμένετε ἔδω πέρα; Τί ἔγινε ὁ Λαντρώ; Τί σημ. μίνουν ὅλα αὐτὰ
τὰ μυστήρια;

— Όλα αὐτὰ τὰ μυστήρια συνέβησαν γιατί ἤθελα νὰ σὲ γλυ-
τώσω ἀπὸ ἕναν κίνδυνον ποὺ μὴ ἀπέπλησε.

— Ἐθέλω νὰ τὸν μάθω ἀμέσως. Ξέρεις, σὲ δὲν εἶμαι διόλου δειλὴ.
— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε! Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀγρέδα, σὲ λίγο
εἶχαμε πίσω μας τὸ δὸν Διάξ μ' ὁλόκληρο στράτευμα, ποὺ λίγο
ἔλειπε, δυὸ φορές νὰ μᾶς φτάσῃ.

— Θεέ μου! ἔφημοντες ἡ Δολόρα.
— Χθὲς ὁ δὸν Διάξ ἐπὶ κεφαλῇ εἰκόσι ιππέων μπῆκε στὸν Ἅγιο
Σεραφινιανόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐπιτυχῶς δὲν εἶχαμε περᾶσει και σήμε-
ρα ἀφινόντας πίσω του τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους του ποὺ εἶχαν κατα-
κουραστῇ, ἔφτασε μὴ ὄρα μετὰ ἀπὸ μᾶς στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς
Λούξης.

Ἡ Δολόρα σηκώθηκε κατατρομαγμένη.

— Εὐτυχῶς ὁμως, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, ὁ Λαντρώ ἀγρυπνεῖ
καὶ ἐνῷ ὁ δὸν Διάξ ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ μᾶς βρῇ στὰ ξενοδο-
χεῖα, ἐμεῖς φεύγαμε χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ κανεὶς.

— Καὶ χωρὶς νὰ πάρουμε τὰ λόγιά μας, ἐπερόσθετε λυπημένη ἡ
Δολόρα.

— Γιατὶ νὰ τὰ πάρουμε; εἶπε ὁ κόμης. Ἄν τὰ παίρναμε θὰ
μᾶς ἀντιλαμβάνετο ὁ δὸν Διάξ κι' ὅσο γρήγορα και νὰ τρέχαμε,
ἀργά ἢ γρήγορα θὰ μᾶς ἔφτανε.

Ἡ Δολόρα τρομαγμένη ἄφησε τὰ χέρια της νὰ πέσουν κάτω.

— Καὶ καθόμαστε ἔδω; εἶπε. Ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ μπορεί
νὰ φανεῖ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος. Εἴμαστε χαμένοι.

— Ὁ κόμης ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἐ, λοιπόν; Αὐτὸ εἶταν ποὺ μοὺ εἶπες σὲ δὲν εἶσαι δειλὴ;

— Κόμη, φώναξε ἐκείνη, ἡ ἀταραξία σου φανερώνει σὲ δὲν
ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, ἀλλὰ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅσοι μου θάρ-
ρος κ' ἔμένα!

Ὁ κόμης σηκώθηκε και περνώοντας τὸ χεῖρ του ἀπὸ τὴ μέση
τῆς τὴν ἔφερε ὡς τὴν ἀκροθαλάσσιαν. Ἡ ἡμέρα εἶχε ἀρχίσει νὰ προχωρῇ.

— Ὡ δειλὴ και πολυαγαπημένη μου Δολόρα, εἶπε. Κοίταξε μὲ
τὰ γλυκὰ σου μάτια τὸν ὁρίζοντα.

— Βλέπω ἕνα μαῖο σημάδι μακριά...

— Αὐτὸ τὸ σημάδι εἶν' ἕνα ὀλλανδικὸ πλοῖο ποὺ φεύγει σήμε-
ρα τὸ πρωί. Καταλαβαίνεις τώρα;

Ἐκείνη τοῦ εἶπασε παράφορα τὰ χέρια.

— Όσο γιὰ τὸ Λαντρώ, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, πᾶει νὰ βρεῖ
κανένα ψαρά γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ στὸ πλοῖο.

Συγχρόνως ἀκούστηκαν πίσω τους βήματα βιαστικὰ κι' ἀκού-
στηκε μὴ φωνὴ βαρεῖα, ἀλλὰ και χαρούμενη:

— Όλα πᾶν καλὰ.
Εἶταν ὁ Λαντρώ.

— Ἐ, Λαντρώ, εἶπε ὁ κόμης, ἦρθε κανένα βαρκάρα.

— Ἦρθε ἕνα, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐμπνεῖ, ἅμα ὁμως τοῦ γυάλισα
μερικὰ σκοῦδα... πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του...

— Μπράβο! Εἶδες τίποτε ὑποπτό στὰ περίξ;

— Τίποτε!

— Ὡ, ἰκέτασθε ἡ Δολόρα, πᾶμε νὰ φύγουμε γρήγορα, ἀμέσως.

— Πᾶμε, εἶπε ὁ κόμης.

Ἦσαν κι' οἱ τρεῖς κάποιον στενὴ ἀτραπὸ μὲς ἀπὸ τοὺς βρά-
χους. Εἶχαν προχωρήσει ἀρκετὰ ὅταν μὴ καναγὴ τρομερῇ, κατὶ
σὺν θόγῳ, ἔσχισε τὸν ἀέρα.

Μὴ τὴν καρδιά παγομένη σταμάτησαν.

— Τί εἶναι; εἶπε τρέποντας ἡ Δολόρα.

— Κανένα θαλασσινὸ πλοῖο, ἀπάντησε ὁ κόμης προσιπαθώντας
νὰ κοῦψῃ τὴν ταραχὴ του.

Ὁ Λαντρώ εἶχε μαζέψει τὰ φρούδια του και κοιτοῦσε τὸν κύριό
του μ' ἐρωτηματικὸ βλέμμα. Πέρασαν κάμποσα λεπτά, ὅταν ἀκού-
στηκε γιὰ δευτέρη φορὰ ἡ ἴδια κραυγὴ, ἀλλὰ τώρα πὺρ βαθεῖα και
πὺρ θρηνώδης.

Ὁ κόμης ὠχρίασε, ἡ Δολόρα παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ.

— Χωρὶς ἄλλο, φώναξε ὁ Λαντρώ με δυνατὴ φωνή, κάποιον
σφάττουμε ἔδω πέρα!

Όταν ὁ Λαντρώ ἔφ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΝΑ, ΓΙΑΤΙ ΒΟΥΒΑΘΗΚΕ...

ΤΟΥ JOSEPH MONTET

Τό περασμένο καλοκαίρι πήγα να περάσω ένα μήνα στο φίλον μου Ντουμπρέλ γιατρού, στο εξοχικό σπίτι του στα Βόσγια. Είχαμε φάγει και βγήκαμε να περπατήσουμε στο δάσος πουτανε εκεί κοντά, όταν είδαμε τον ταχυδρομό να μπαίνει στο σπίτι για να δώσει ένα γράμμα.

— Νά ! ο ταχυδρομός, είπεν ο φίλος μου, περιμένε με ένα λεπτό για να του δώσω ένα γράμμα, πούναι πάνω στο γραφείο μου. Κότταζε τον ταχυδρομό. Ήταν ένα παλληκάρι είκοσι εφ' χρονών με γλυκιά και ενεργητική μορφή. Ξάν με είδε, μ' ἐχαιρέτησε με το κεφάλι.

— Νά ! ένας άνθρωπος, είπα μέσα μου, πού δεν είνε λιμαδρός. Δεν λέγει ούτε καλημέρα.

Επειδή μου άρεσε το πρόσωπο του δεν θυμάσα και του είπα :

— Ζήτη πολλή σήμερα, θά υποφέρετε σεξ πού περπατάτε μέσα στους κάμπους.

Εμείνος χαμήλωσε το κεφάλι του και έκαμε ένα σημείο πού σήμαινε « ναι ». Λοιπόν, σκέφθηκα, δεν ξέρει να μιλήσει :

Ο νέος είδε την άπορίαν μου, χαμογέλασε λυιηρά, έβαλε δυό δάχτυλα στο στόμα του και έκούνησε το κεφάλι του.

Αυτή τη φορά, κατάλαβα.

— Είσαι βουβός, καλό μου παιδί ; του είπα.

Εκείνη τη στιγμή ο φίλος μου Ντουμπρέλ έγγραφον κρατώντας το γράμμα του στο χέρι. Άκουσε την ερώτησιν μου και μου είπε :

— Ναι, είνε βουβός, ο καυμένος ο Γιάννης Μπορότ ! Μά αυτό δεν τον έμποδίζει να κάνει την υπηρεσία του, γιατί ξέρει και διαβάζει και γράφει, και άκουσε όλα όσα λένε.

— Βουβός εκ γενετής ;

— Όχι, εκ γενετής ; του συνέβη κάποιο δυστύχημα. Δεν είνε έτσι, καλέ μου Γιάννη ; Δυστύχημα ή μάλλον κάτι παραπάνω.

Ο νέος χαμογέλασε στενοχωρημένος και άπλωσε το χέρι του για να πάρη το γράμμα.

Ο φίλος μου άρχισε να γελά :

— Α ! Α ! παιδί μου, στενοχωριέσαι βλέπω γιατί καταλαβαίνεις πως θά διηγηθώ την ιστορία σου και δεν θέλεις να την άκουσεις ; Λοιπόν, φίλε μου, στο καλό, του είπα και του έσφιξα το χέρι.

Ο ταχυδρομός χαίρεται και έφυγε με μεγάλη βήματα.

Τότε ο φίλος μου μου διηγήθηκε την ιστορίαν του βουβού.

— Ο Γιάννης Μπορότ ήταν μόλις δέκα πέντε χρονών στην εποχήν του Γαλλοπρωσικού πολέμου. Ο πατέρας του ζούσε σε μια καλύβα στην γωνία του δάσους με τα δυό παιδιά του, τον Γιάννη και τον μεγαλύτερο του, Λουδοβίκο, πού ήταν είκοσι πέντε χρονών και έπληγε έδε- λοντής.

Ο Γιάννης έμεινε στο σπίτι γιατί ήταν μικρός.

Ο Λουδοβίκος γνωρίζοντας καλά τον τόπο εξέτησε από το έπιτελείο την άδεια να πηγαίνει από το ένα γαλι- λικό σώμα στο άλλο τις έγγραφες μυστικές διαταγές περνώντας ανάμεσα στις Πρωσικές γραμμές πού χω- ρίζανε τον Γαλλικό στρατό του Μάτς. Τρεις φο- ρές έκαμε αυτό το επικίνδυνο ταξίδι, και ο πατέρας του πού γνώριζε την επικίνδυνη δουλειά του γιου του, δεν βάσταζε την γλώσ- σα του. Έγδοναίστηκε και διηγείτο τα κατορθώματά του, στον καθένα. Οι Πρώσοι το μάθανε, και ένα βράδυ πού ο Λου- δβίκος είχε γυρίσει και κουβέντιασε με τον πατέρα του, χωρίς φως, βαρέα περπατήματα άκουστήκανε έξω απ' την πόρτα τους ; και συγχρόνως άρχισαν να χτυπούν την πόρτα με κοντακιές. Ήσαν οι Πρώσοι.

Πατέρας και γιός τα χάσανε τότε, ταράχτηκαν και σφίξανε τα χέρια τους σπασμοδικά, με την άπορα να πεθάνουν. Η καλύβα περιρικλώθηκε και ήταν χαμένοι !

Ο Λουδοβίκος φώναξε τότε τον Γιάννη τον άδελφό του, και τούλε σιγανά :

— Γιάννη, πάρε αυτό το πακέτο, με τα έγγραφα, έβγα απ' τον φρεγγίτη και πήγαινε παράχωσε το στον κάμπο.

Τά είχε βγάλει από το πουνάμισό του πού το είχε ραμένο κι ο Γιάννης το πήρε χωρίς να τον άνιληφθούν οι Πρώσοι.

Η πόρτα άνοίχτηκε σε λίγο διά της βίας και έβγα όχτώ στρα- τωτικά Πρώσοι μπηκαν μέσα με τα περιστρώφα στα χέρια. Γρατώ- σανε απ' τον όμον πατέρα και γιού, τότε άνα ως σπιοήνο και τον άλλο ως συνένοχό του.

Έβαξαν τον νέον, του έβαλαν την μπλούζα και το πουνάμισο, μά δεν βρήκαν τίποτα.

— Πούναι τα έγγραφα πού είχες ; ερώτησε ο άξιωματικός.

— Κάποτε λάθος, είπε ο Λουδοβίκος.

— Άφρησε τα αυτά. Τι είχε λοιπόν τότε αυτή ή μέσα τσέπη, στο πουνάμισό σου, πού φαίνονται άκόμη ή κλωστές ;

Ο Λουδοβίκος και πάλιν άρνήθηκε.

— Ψάξε παντού ! ερώτησε τότε ο άξιωματικός στους στρατιώ- τας, οι όποιοι άναποδογύρισαν συστάρια, έπιπλα ως και την στέγη

στο τζάκι. Δεν βρήκαν όμως τίποτα.

Εκείνη τη στιγμή δυό στρατιώται μπηκαν μέσα κρατώντας τον μικρό Γιάννη απ' τα μπράτσα. Ήσαν σκοποί, είδαν τον Γιάννη να άναβαίνει τον φράχτη του σπιτιού και τον έπιασαν. Ο Γιάννης στάθηκε άπροβα μπρός στους Πρώσους.

— Τι έκρυπες έξω πού βγήκες ; τον ρώτησε ο άξιωματικός με άγρία και άπότομη φωνή.

— Τίποτα ! απάντησε αυτός ξερά.

— Δεξέ μου τα χέρια σου τότε.

Ο Γιάννης άπλωσε τα χέρια του πού ήταν γεμάτα χυμό.

Α ! μικρά κατεργαρή, φώναξε ο άξιωματικός, έσύ λοιπόν έκρυπες τα έγγραφα ; !... Μίλησε... Πού τάχωνες ;

Ο Γιάννης έμεινε βουβός.

— Άκουσε, του είπε ο Πρώσος. Αυτός είνε ο πατέρας σου κι ο άδελφός σου έτσι ;

Τό παιδί είπε « ναι » σηκώνοντας το κεφάλι του.

— Λοιπόν αν δεν πής πού έκρυπες τα χαρτιά θά τους τυχε- κίσουμε και τους δυό, αν μάς το πής, θά τους χάρισω την ζωή.

Τό παιδί συμβουλευθήκε με τα μάτια τον πατέρα του.

— Γιάννη, του είπε τότε ο πατέρας του, άκουσε αυτό πού θέ σου πώ : Κι' αν μάς σκοτώσουν μπροστά σου να μη μιλήσεις !

Τό παιδί είπε :

— Πολύ καλά πατέρα.

— Λοιπόν αβριον το πρωί θά τουφεκισθούν κι' οι δυό ! οφείλω τότε θυμωμένος ο άξιωματικός.

Την άλλη μέρα το πρωί μπροστά στον τοίχο του Δημοσχετίου του χωριού είχαν στήσει όρθιους πατέρα και γιό. Ήσαν άνοι- τοι, χλωμοί, μά και άτάραχοι. Είκοσι βήματα μακριά οι Πρώσοι στρατιώται με τό τουφέκι στο πόδι περιέμεναν. Γυναίκες, γέροι και παιδιά κυττάζανε με λύσσα τους Πρώσους.

Ο Γιάννης στεκότανε κοντά στο άπόκασμα έντελέ- σεως όρθιος, με κατακίτρινο πρόσωπο και με τα μάτια ψηλά.

Μισή ώρα πρὸ όλων αυτών ο Πρώσος άξιωματικός ώδήγησε τον Γιάννη στο Δημοσχετίο και τον έκατε στην κάμαρα πού ήταν ο πατέρας του και ο άδελφός του.

Τι περίμενε απ' αυτή την συνάντησι ; Νά συνη- θούν και να άμολογήσουν ; Τού κάκου όμως τό έλαξε αυτό. Κι' όταν ο μικρός Γιάννης βγήκε απ' το Δημοσχετίο κλειμένος και τον ρώτησε αν θά άμολογούσε του άπαν- τησε σταθερά :

— Όχι !

Τότε πήραν τον πατέρα και τον άδελφόν του και τους στήσανε στον τοίχο μπροστά στα μάτια του περιμένον- τος θάνατο. Η στιγμή της θανατώσεως πλησίαζε.

Ο άξιωματικός διάταξε Γερμανικά :

— Σκοπεύσατε !

Οι στρατιώται έτοιμάσθηκαν.

Ο άξιωματικός ρώτησε για τελευταία φορά τον Γιάννη :

— Θά μιλήσεις ;

Τά χείλη του παιδιού δεν κουνιθήκανε, μά στο πρό- σωπό του διεγράφη ένας φρικώδης μορμασμός πόνου. Τα χαρακτηριστικά του άλλοιώθηκαν. Ένα πνιγμένο βογγή- νη έβγαζε απ' το στόμα του. Κλονίστηκε !...

Ο άξιωματικός τον πλησίασε, περιμένοντας όπως φαίνεται την έξομολόγησί του. Μά τά χείλη του νέου έμεναν σφιγμένα κι έ- ξαφνα ένα κύμα αίματος βγήκε από αυτά !

Ο άξιωματικός όπισθοχώρησε με ένα πήδημα... Έπάνω στη στολή του, μπρός στα στήθια του, στο μέρος της καρδιάς, με άπαισία κηλές αίματος άπλώνατο, ένώ στα πόδια του έπεσε κα- άμορφο κόκκινο αίματος ταγές...

Ο Γιάννης είχε φτύσει επάνω του την γλώσσα του, την οποία είχε κόψει με τα δόντια του, για να μη παρασυνθί από την σφιγ- νησι του σκοτωμού του πατέρα και του άδελφού του και μιλήσει !...

— Πύρ ! ούρλαξε τότε τρελλός από τη λύσσα του ο άξιωμα- τικός.

Μία όμορπονία σαν κεραυνός, άκούστηκε τότε. Ο πατέρας του Γιάννη και ο άδελφός του έπαλώθηκαν κάτω κόκκινο από τις προσοικίτες σφαίρες !... Ο Γιάννης λιποθύμησε. Η τραγωδία είνε τελειωμένη !...

Γι' αυτό είναι βουβός ο Γιάννης ο ταχυδρομός !

Joseph Montet

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Η τιμωρία δεν έρχεται πάντοτε άμέσως, πολλές φορές έρχε- ται όταν κανείς δεν την περιμένει.

Τό καλό όνομα άποκτάται με πολλές καλές πράξεις, χάνεται δέ με μία.

Ο γάμος μοιάζει με τα παράσημα. Όταν δεν τάχει κανένας άποκτησει, κάνει πως τά περιφρονεί, όταν παρασημοφορηθή, μα- κρίζει τον έαυτόν του.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑΤΑ

Τι άνιευρέθηκαν διάσημοι άνδρες. — Τό στοιχειωμένο σπίτι των 'Αθηνών. — Τό ένύπνιο της Μαρίας 'Αντουανέττας. — Ο Ναπολέον και ή μάχη του Βατερλώ. — Η δολοφονία των Μεγάρον και τού όνειρου τού 'Αρκιάδου.

Η ιστορία των όνειρων και των όραμάτων είναι μακριά όσον ή άνθρωπότης. Αναφέρουμε εδώ μερικά από τα πιο άλλόκοτα, σχε- τικά με τη ζωή και τις περιπέτειες σπουδαίων ιστορικών προσώπων : Στάς αρχαίος 'Αθήνας έπληρχε ένα πολύ όρατο σπίτι, όπου όμως κανείς δεν τόλμούσε να κατοικήη εξαιτίας ενός φαντάσματος, πού έβγαίνε τη νύχτα. Ο φιλόσοφος 'Αθηνόδωρος, όταν ήλθε στην πόλη, είδε τό άκατοίκητο σπίτι και, χωρίς να δειλιάση για τό θρυ- λομένο, τό άγόρευσε.

Την πρώτη νύχτα πού έμεινε, ένφ κατεγίνετο να γράφη, άκουσε έξωθεν τρομαχτικό κρότο, προερχόμενο από άλυσσίδες πού κάποιος είς έσπερνε βαρεία κατά γης. Συγχρόνως είδε ένα γέροντα με άπαι- κία μορφή, φορεωμένο σίδερα, ο όποιος τον έπλησίαζε. Ο 'Αθη- νόδορος έξακολούθησε να γράφη. Τό φάντασμα πού έκανε σημείο με τον άκολουθήση : Ο φιλόσοφος άνήγησε μ' ένα άλλο σημείο ότι τον παρακαλούσε να περιμένη μια στιγμή και ξανάρχισε ν' γράφωμόν του. Τό φάντασμα έπλησίασε περισσότερο και έκανε ν' άνηχηση στ' αυτά του 'Αθηνόδορου ο κρότος της άλυσσίδας του. Τότε ο 'Αθηνόδορος κουρασμένος από τις ένοχλήσεις αυτές έπλη- ρη την λυγίαν του και άκολουθήσε τό φάντασμα. Έφτασαν μαζί στην αυλή, όπου τό φάντασμα χάθηκε, μπαίνοντας μέσα στη γή.

Ο 'Αθηνόδορος, χωρίς να τρομάξη έξερχόμενος από τη γή με φούτα χλόη για να θυμηθή τό μέρος και ξαναγύρισε στο δωμάτιό του. Την άλλη μέρα έκανε γνωστά στους άρχοντας της πόλεως τό συμβάντα. Έφτασαν στο ύποδειχθέν μέρος. Βρήκαν, σε τρία μέτρα βάθος, τό κόκκαλα ενός πτώματος φορεωμένου άλυσσίδες, τό έθα- ψαν με ιερουργίες ειχές και από τότε τό σπίτι έμεινε ήσυχο. Τό φάντασμα δεν ξαναφάνηκε.

Η Μαρία 'Αντουανέττα σύζυγος του δυστυχούς Βασιλέως των Γάλλων Λουδοβίκου 16ου (καρτομηθέντος υπό της Γαλλικής Έπα- ναστάσεως) είδε στ' όνειρό της, μέσα στη φυλακή πού βρισκότανε λίγες ώρες πριν έπυρήση, στις 21 'Ιανουαρίου 1793, έναν κόκκινο 'Ηλιο ν' άνατέλλη επάνω από μία κολώνα, ή όποία δεν άργησε να γκρεμιστή, όνειρο πού έσήμαινε τό θάνατο ίσχυρτού προσώπου. Την ήμερα εκείνη άκριβώς άπεκεφαλίσθη ο Βασιλεύς.

Στά 1668, ο Λουδοβίκος 14ος έπάλαψε, στ' όνειρό του, μ' έναν πρῶστο λέοντα και τον έγκότισε, 'Υστερ' από λίγον καιρό, κατέ- κτησε οι δυό μήνες τη Φράνς-Κοντέ.

Ο 'Ερρίκος 4ος, τη νύχτα πού προηγήθη της δολοφονίας του από τον Ραββαζιά, όνειρεύθη, ένα ούρανό τόξο επάνω από τό κεφάλι του, πράγμα πού σημαίνει πάντοτε βίαιο θάνατο. Και τό όνειρο έπαλήθευσε.

Την παραμονή της μάχης του Βατερλώ, ο Ναπολέον όνειρεύ- τηκε—τό καίριστα δυό φορές κατό συνέχεια—ένα γάτο μαύρο, σημείο προδοσίας, να τρέχη από τό δικό του στρατό στον εχθρικό, και τό στρατό του από τον όποιον έφυγε ο γάτος ν' άποσυντίθεται.

Ητο ένα κακό προμήνυμα. Την άλλη μέρα ή Ναπολέοντειος στρα- τιά κατετροπώθη.

Ο Κικέρων άναφέρει ότι ένας άνθρωπος, πού όνειρεύτηκε πως έτρωγε ένα φρέσκο αυγό, έπληξε να συμβουλευθή κάποιον γέρο πού ήξερε να έξηγηί τό όνειρο.

— Τό άσπράδι του αυγού, άπήνησε ο γέρο-όνειροκρίτης, σημαί- νει ότι σε λίγο θά λάβης άργυρον.

— Και τό κροκάδι ;

— Τό κροκάδι σημαίνει ότι θά λάβης και χρυσάφι.

Υστερ' από λίγον καιρό ο έννυσιασθείς έληρηνόμησε χίλια χρυσά νομίσματα και χίλια άργυρά.

Στην αρχαία εποχή, δυό φίλοι από την 'Αρχαδία, ταξιδεύον- τες μαζί, έφτασαν στα Μέγαρα. Ο ένας πήγε να μείνη στο σπίτι ενός φίλου του. Ο άλλος έπληξε σε ξενοδοχείο. Εκείνος πού έμεινε στο φιλικό του σπίτι, είδε στον ύπνο του τον συνταξιδιώτη του να τον παρακαλή νάρθη να τον σώση από την έπιβουλή του ξενο- δόχου. Ξύπνησε άπότομα, σηκώθηκε και βγήκε βιαστικός για να τρέξη στο ξενοδοχείο. Άλλά στο δρόμο μετανόησε, σκέφτηκε ότι τό όνειρο είνε ψευδαπάτες, και γύρισε πίσω, έπεσε στο κρεβάτι του και άκοιμήθηκε. Τότε, για δεύτερη φορά, τού παρουσιάστηκε ο σύντροφός του, αλλά καταματωμένος τώρα και έξερχόμενος τον να έλκικηθί τό θάνατό του :

Με έδολοφόνησε ο άπιστος ξενοδόχος ! έλεγε, και τώρα φέρνει τό πτώμα μου κοιμωματομένο, να τό θάψη κάπου από ένα σωρό κοριάς, στην πύλη της πόλεως !

Ο κοιμωμένος, τρομαγμένος από τό δεύτερο αυτό όνειρο και από τις παρακλήσεις του φίλου του, έτρεξε στην Πύλη, βρήκε τό σωρό της κοριάς, άγακάλυνε τό πτώμα και παρέδωκε τό δολοφόνο στα χέρια της Δικαιοσύνης.

Ονειροκρίτης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΟΙ

Άπό τους τραγλοδύτας μέχρι των σημερινών. — Πολυγαμία, μο- νογαμία, πολυανδρία. — Οι άντρογοναίκες της Ρωσίας. — Οι συμβολικές βέργες. — Πώς επαντρέβοντο οι παλαιοί Γάλλοι βασιλείς. — Οι άφορισμοί του Πάπα. — Άπό τη σκιά πού θρόνο.

Η ένωση των δυό άντιθέτων άνθρωπίνων φύλων είνε ύπακοή σ' ένα νόμο της φύσεως, παλαιόν όσο και ή Δημιουργία. Στην αρχή, όταν οι άνθρωποι ήταν σε άγρία κατάσταση και ζούσαν μέσα σε σπηλιές, οι ένώσεις αυτές γινόντουσαν άσυνείδητα και χωρίς καμιά τελετή. Με τον καιρό όμως, όσο οι κάτοικοι της Γης έμ- πειναν σε κάποιο πολιτισμό, ο θεσμός του γάμου έπαινε τη μορφή του, γινότανε έθιμο, νομοθέτημα, θρησκευτική τελετή, διάφορη στους διαφόρους λαούς.

Στην Εύρώπη και γενικώς στα εύκρατα κλίματα, τά συνοικέσια είνε μονόγαμια, δηλαδή ο άντρας παίρνει μία μόνο νόμιμη γυναίκα. Ο φυσιολογικός λόγος της μονογαμίας αυτής είνε ότι στις χώρες αυτές γεννιούνται θηλυκά λιγώτερα από άρσενικά, σχεδόν κατά την την σχέση του 86 πρὸς 100. Στις χώρες όμως πού είνε θερμές ή άναλογία αυτή είνε άντίθετη. Έχουμε 100 κορίτσια σε 86 άγόρια.

Περισσεύουν οι γυναίκες. Συνέπεια, ή καθιέρωση της πολυ- γαμίας. Για πολιτικούς λόγους άλλοτε, στην 'Αρική και την 'Ασία, ή πολυγαμία έκανονίσθη ως θρησκευτικό παράγγελμα. Οι σκοπός των νομοθετών τούταν — οι όποιοι είχαν παρατηρήσει ότι αι γυ- ναικες έχαναν πρόωρα την ικανότητα να τεκνοποιήν—ήτο να κάνουν κατοικήσιμες τις γύρω τους έρημες και άκατοίκητες χώρες. Έχθε όμως έπειτα ο Εύρωπαϊκός πολιτισμός και έτροποποίησε τη συνη- θεια αυτή. Διότι στις ήμερες μας παρατηρείται από τους περιηγητές ότι ή πολυγαμία δεν είνε γενική στους 'Αφρικανικούς και 'Ασια- τικούς λαούς, αλλά μόνο στις τάξεις των πλουσίων άπαντάται, πράγμα πού δείχνει τη διαφθορά τους.

Τέλος στους λαούς πού οι γυναίκες είνε λιγώτερες από τους άντρες, μία μόνη γυναίκα άνήκει σε πολλούς άντρες. Οι κάτοικοι του Θιβέτ, του Βεντάμ, της 'Αβάς, του Νεπάλ άνήκουν στην κατη- γορία αυτή. Η σπανιότης των γυναικών πού προσβάλλει τη γυ- λυανδρία. Άλλά τό είδος αυτό του γάμου πού προσβάλλει τη γυ- ναίκα και σκοτώνει τό πατριόν φιλήρον, αλλάζει σιγά σιγά και δεν θ' άργήση να καταργηθή έντελώς. Οι άντρες των χωρών πού άνα- φέρουμε ταξιδεύουν συχνότερα τώρα και παντρεύονται σε άλλες χώρες.

Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι ή μονογαμία είνε γενικωτέρα, της πολυγαμίας : σε όλους τους λαούς της Γης. Τά μεγάλα έθνη της άρ- χαιότητος ήταν μονόγαμια, και ο νεώτερος πολιτισμός τούτον μόνον τό γάμο παρεδέχθη για τον καλλίτερο και όφελιμώτερο της κοινω- νίας και της ήθικης.

Τώρα, αν κατεβούμε τη ζωική σκάλα, θά ίδουμε ότι ή μονογα- μία δεν περιορίζεται μόνο στο άνθρωπινο γένος. Υπάρχουν πολλά άλλα γένη, πού ζουν με τό ένστικτό τους και πεθαίνουν σε αν- αλήτη μονογαμία. Τά ζώα αυτά άμα φτάσουν σε κατάλληλη ηλικία στήρη μονογαμία. Τά ζώα αυτά άμα φτάσουν σε κατάλληλη ηλικία διαλέγουν τη συντροφισσα της ζωής και ζουν με πίστι μαζί της όλη τους τη ζωή. Και μόνο όταν πεθάνη αυτή παίρνουν άλλη. Παρά- τους ο κόσμος και ή άλσπευ. Και από τό ποναί, ο άετός, το γε- ράκι, ο πελαργός, ο κόκκος, τό περιστέρι, τό χελιδόνι κλπ. Διότι τά ζώα άκολουθούν τους νόμους της φύσεως και δεν μηχανεύονται παρανομίες όπως οι άνθρωποι, εύτυχώς δε γι' αυτά άγνοούν και τό... διαζύγιον.

Ίδου τώρα και μερικά περίεργα για τό γάμο. Αί Ναζαί, γυναι- κες του Μπαλάρ με εύγενικά καταγωγή, έχουν τό δικαίωμα να παντρεύονται πολλούς άντρες, ένφ αυτοί δεν έπιτρέπεται να π' έ- γουν παρά μία μόνο γυναίκα. Αι γυναίκες του Τόρδ — μιας φυ- λης του 'Ινδοσταν είνε έλεύθερες να παίρνουν όσους άντρες θέλουν ! νομίμως, έννοείται — και να τους διαχωρνούν όποια όρα θέλουν !

Είς μερικές επαρχίες της βορείου Ρωσίας — τόπος πού του Μπόλ- σεβίκισμού — ή νέα σύζυγος παρουσιάζε στο σύζυγό της άμέσως μετά την τελετή του γάμου, ένα μάτσο βέργες, μά να τις χρησιμοποιή έν άνάγκη στη ράχη της ! Στη φυλή των Τατάρων όμως — πού τα κορίτσια είνε σφραγισμένα — ο νέος δεν μπορεί να άπο- κτήση την κόρη πού άγαπή, αν δεν καλέση μπροστά σε όλο τό χω- ρίο μια της και την νικήση. Έννοείται ότι οι κατεργάρες αυτές ρίβουν το σπέρμα των άνδρών να νικηθούν όταν τους άρέσει ο γαμπρός. Ταταροπούλες άφήνονται να νικηθούν όταν τους άρέσει ο γαμπρός. Είδενη του σπέρμα πού καίει, όταν μπορεί !

Σε μερικές 'Αρβικές φιλές, στο Σάμ, άκόμη και στην Περούβια, γίνονται συχνά γάμοι και μεταξύ άδελφών.

Οι πρώτοι βασιλείς της Γαλλίας έζητούσαν ανέγγυος μεταξύ των όραιότερων κοριτσιών του κράτους των. Πολλοί είχαν παρα- δεχθεί την πολυγαμία, όπως ο Κλόβες ο Α', ο όποιος παντρεύτηκε δυό άδελφές, όμορφες σαν δυό κόττα στο ίδιο κλωνάρι. Ο Γρονιέ, βασιλεύς της 'Ορλεάνης έπληξε δυό γυναίκες και τις έκράτισε μη λογαριάζοντας τους άφορισμούς του Πάπα. Οι Τσάροι της Ρωσίας, πού πού Πέτρον του Α' έδίδαν τις γυναίκες τους στις λαίκες.

Δεν έπαύσανε παρά μόνο αν ήταν άμωρφα και τίμια τέλει. Δεν έπαύσανε παρά μόνο αν ήταν άμωρφα και τίμια τέλει. Δεν έπαύσανε παρά μόνο αν ήταν άμωρφα και τίμια τέλει.

Και όχι μόνον έκαναν βασιλεύσαν την κόρη της έλογής κορίτσια. Και όχι μόνον έκαναν βασιλεύσαν την κόρη της έλογής κορίτσια. Και όχι μόνον έκαναν βασιλεύσαν την κόρη της έλογής κορίτσια.

Ο Σταχυολόγος γενεής της.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ ΣΟΛΝΤΑΤΟ, ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ...

(Ανδαλουσιανό παραμύθι)

— Είς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!
Εἶπεν ὁ Δὼν — Ζουάν — Σολντάτο, κρημώντας τὸ ἀδειανὸ σακ-
κούλι στὸν ὄμο.

— ... Νὰ πού βρισκομαι «ἐπὶ ξηρῷ κρημμένον» ἔπειτα ἀπὸ
24 βλοκλήρων χρόνων τίμιαν ζωὴν καὶ ἐργασίαν.

Νὰ πού βρισκομαι στὸ δρόμο μὲ πέντε δραχμὲς στὴν τσέπη καὶ
ἓνα ψωμί εἰς τὸν τσορβά! Σὲ τί λοιπὸν χρησιμεύει νὰ εἶνε κανεὶς
τίμιος στὸν κόσμον καὶ νὰ δουλεύῃ τὸν ἀφέντη του πιστὰ!...

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! ἐπανελάβε μὲ δύναμιν καὶ τράβηξε τὸ
δρόμο του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μαζὶ μὲ
τὸν ἅγιον Πέτρον, ὡς ὁδηγόν, κατέβηκε στὸν κόσμον, νὰ ἰδῇ ἂν θὰ
εὕρη φιανθρώπους καὶ πονετικὰς ψυχὰς. Ἐπῆγαιναν, ἐπῆγαιναν
ζητώντας ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ ὅλοι τοὺς ἐδωχαν κακὴν — κακῶς.
Ὁ Δὼν — Ζουάν — Σολντάτο τοὺς συνήντησε στὸ δρόμο. — Ὁ
ἅγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ μακρὰ λευκὰ του γένεια ἐφαίνετο
πολὺ δυστυχισμένος καὶ ἀξιολύπητος τοῦ ἐξήγησεν ἐλεημοσύνην:

— Καὶ μήπως ἔχω τίποτε, γιὰ νὰ σὰς δώσω, εἶπεν ὁ Ζουάν.
Ἀφοῦ ἐπὶ 24 βλοκλήρα χρόνι δουλεύω πιστὰ καὶ τίμια τὸν κύριό
μου, μ' ἐπέταξε στὸν δρόμο, γιὰ μ' εὕρηκε πλέον γέρο καὶ ἀνί-
κον. Κι' ὅλη μου ἡ περιουσία εἶνε πέντε δραχμὲς μ' ἓνα ψωμί ποῦ
μοῦδωσαν, σὰν μὲ δώχναν. Εὐχαρίστας νὰ τὸ μοιρασθῶ μαζὶ σας.

Πῆρε τὸ μαχαίρι, ἔκοψε τὸ ψωμί τρία κομμάτια, τοὺς ἔδωκε τὰ
δύο, ἐκράτησεν αὐτὸς τὸ ἓνα καὶ τράβηξε τὸν δρόμο του.

Ὅταν κόντευε νὰ βραδυῖσθῃ ξαναβλέπει πάλιν ἐμπρός του,
τοὺς δύο ζητιάνους.

Ὁ ἅγιος Πέτρος τοῦ ἀπλωσε τὸ χερί του.

— Μοῦ φαίνεται πὸς τὸ πρῶτ' ὅς ἔδωκα. — Τώρα τί νὰ σὰς
δώσω! Ψωμί δὲν ἔχω πειδ, ἔχω μόνον πέντε δραχμὲς· ἔλατε νὰ τίς
μοιραστοῦμε.

Τοὺς ἔδωκε τίς τρεῖς καὶ κράτησε αὐτὸς τίς δύο.

— Τί νὰ γείνω τώρα ὁ φτωχός; ἐσκέπτετο ἐκεῖ πού βάδιζε.
Θὰ δουλέψω γιὰ νὰ ζήσω, καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη ἀκόμη νὰ μὲ ζυ-
ξουν σὰν τὸ βῶδι στὸ ἄροτρο!... Τί νὰ γείνω. Πρέπει νὰ βγάλω
τὸ ψωμί μου. Ἐκεῖ ὁ Θεός!...

— Κύριε, εἶπε δειλῶς ὁ ἅγιος Πέτρος εἰς τὸν Χριστόν. Δὲν
σκέπτεσαι τίποτε γι' αὐτὸν τὸν καλὸν ἄνθρωπον, πού βροῦνθε μό-
νος σ' ὅλη τὴν γῆ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, ἂν καὶ ἔχῃ ὁ ἴδιος τὴν μεγα-
λείτην ἀνάγκη γιὰ ἐλεημοσύνην;

— Ἐρεῖς δικαίω, ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Φώναξέ τον
καὶ ρώτησέ τον, τί χάρι θέλει νὰ μοῦ ζητήσῃ.

Ὁ Ζουάν ἀφοῦ ἐσκέπτετο πολλὴν ὥραν, ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν Κύριον
τὴν δύναμιν νὰ κἀμῃ νὰ μᾶνῃ μέσα εἰς τὸ ἀδειο σακκί του, διὰ
καὶ ἂν θαλήσῃ!

Ὁ Κύριος τοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα. Κι' ὁ καθένας πῆρε τὸν
δρόμο του.

Ὀλίγο μακρότερον ἐκεῖ πού περνοῦσαν ἓνα χωριό, ὁ Ζουάν εἶδε
μέσα σ' ἓνα σπίτι, ἀπὸ τὴν μισανοιγμένη πόρτα, τὸ τραπέζι ἐτοιμω-
μένον, σερωμένον, ὀρεκτικώτατο, μὲ κατὶ
τηγανισμένα κικίνα-κόκκινα μπαμποῦνια καὶ
κατὶ χοιρομέρια προκλητικὰ, κρημασμένα ἀπὸ τὴν
στέγη.

— Στὸ σάκκο μου! φώναξε τότε ὁ Ζουάν, χω-
ρίς νὰ θέλῃ.

Καὶ νὰ! ἀμέσως τὰ ψάρια πετοῦν σὰν ζωντανά,
καὶ τὰ χοιρομέρια, «πέρουνον πόδι» καὶ ξεκρεμοῦν-
ται μόνον τοὺς ἀπὸ τὸ ταβάνι καὶ πηδοῦν — ὦ τοῦ
θαύματος! — μέσα στὸ σακκούλι.

Ὁ Ζουάν πού εἶχε μὴ πείνα διαβολεμένη, κά-
θησε σὲ μὴ γωνιά καὶ ἔφαγε γιὰ δέκα.

Ὅταν ἤλθεν ἡ νύκτα ἔφτασε σὲ μὴ μεγάλη
πολιτεία καὶ δὲν εἶχε μέρος γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἀ-
φοῦ γύρισε ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, ὅλα τὰ σπίτια καὶ
κανένα δὲν τὸν ἐδέχετο, ἦρε στὸν δρόμο, ἓνα
στρατιώτη καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ
ποῦθεν, νὰ περάσῃ τὴν νύκτα του.

— Ἄν σοῦ βαστάῃ ἡ καρδιά, τοῦ ἀπήντησεν
ἐκεῖνος, εἶνε ἐδῶ κοντὰ ἓνα λαμπρὸ κατάλυμα.
Εἶνε ἓνα σπίτι ἐρημὸ, μὰ εἶνε στοιχειωμένο. Ὁ
κύριός του ἦταν πολὺ ἀμαρτωλὸς καὶ πέθανε ἀ-
ξεμολόγητος. Κάθε νύκτα λοιπὸν βροκολομαίει
καὶ κανεὶς δὲν πατάει ἐδῶ, ἂν καὶ ἔχῃ μέσα χίλια
δύο καλά, γιὰ τὴν πολὺ πλούσιον ὁ μακαρίτης...

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Δὼν — Ζουάν, ἐγὼ
δὲν φοβοῦμαι τίποτε ἐκτός ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐτσι λοι-
πόν, νὰ ζῆς, ὁδηγήσῃ με.

Ὁ στρατιώτης ἄμα τὸν ἔβαλλε μέσα κῦταξε νὰ
φύγῃ μὴ ὥρα ἀρχήτερα καὶ τὸν ἄφησε νὰ περιεργάζεται τὸ μεγάλο
καὶ τὰ κελάρια ἀπὸ πλούσια καὶ διαλεγμένα τρόφιμα. Ἡ πρώτη
κράσι, γιὰ νὰ πάρῃ ἡ καρδιά του θάρρος καὶ νὰ μὴ φοβηθῇ ἀπὸ
τὸν βροκλόκα. Ἐπειτα ἄναψε μὴ καλὴ φωτιά στὸ τζάκι καὶ

κάθησε κοντὰ καὶ ἄρχισε νὰ ψιγῇ ἓνα καλὸ λουκάνικο.
Ἄξαφνα ἀκουσε μὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ ταβάνι.

— Νὰ κατέβω;

— Κατέβηκε ἂν σ' ἄρεσῃ, εἶπεν ὁ Δὼν — Ζουάν — Σολντάτο, καὶ
εἶχε τώρα πολὺ κουράγιο παρμένο ἀπ' τὸ κρασί.

Καὶ βλέπει νὰ πέφτῃ μπροστὰ του ἓνας ἄνθρωπος.

— Ζουάν Σολντάτο, τοῦ φώναξε μὲ μὴ φωνή, πού σοῦ πᾶ-
γωνε τὸ αἷμα μέσα στίς φλέβες, βλέπω πὸς εἶσαι
παλληκαράς.

— Μάλιστα, κύριε, ποτὲ μου δὲν φοβήθηκα τί-
ποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν Θεό. Μ' ὅλα αὐτὰ βρισκομαι σή-
μερα χωρὶς παντάρα.

— Μὴ λυπᾶσαι γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα, εἶπε τὸ
φάντασμα. — Ἄν θέλῃς νὰ κἀμῃς ἐπὶ σοῦ ζητήσω,
θὰ σώσῃς τὴν ψυχὴ μου καὶ θὰ γείνης καὶ σύ
πλούσιος.

— Διατάξτε, εἶπεν ὁ Ζουάν.

— Ἐλα λοιπὸν κοντὰ μου.

Κατέβηκεν μαζὶ εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἄν καὶ ἦτο
θεοσκότεινα καὶ μέσα, τὰ μάτια τοῦ βροκλόκα
ἐφωγαν σὰν φλόγες καὶ φώτιζαν ὅλα τριγύρω.

— Πάρε ἓνα σκεπάζει καὶ σκάψε ἐδῶ, εἶπε στὸ
Ζουάν.

— Σκάψε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ χωθῇ μέσα ἂν σ' ἄρε-
σει, τοῦ εἶπεν ὁ Ζουάν, χωρὶς νὰ φοβηθῇ. Ἐγὼ
δὲν εἶμαι δοῦλός σου.

Τότε τὸ φάντασμα ἄρχισε νὰ σκάπτῃ βαθειὰ καὶ
δυνατὰ καὶ ἐστρίξαν τὰ κόκκαλά του. Σὲ λίγη ὥρα
ἐβγαλε τρία σακκιά μεγάλα.

— Τὰ βλέπεις αὐτὰ. Τὸ πρῶτο εἶνε γεμάτο δε-
κάρες. Θὰ τὴς μοιράσῃς ὅλες στοὺς φτωχοὺς. Τὸ
δεύτερο εἶνε ἀσημὶ θὰ τὸ ἐξοδέψῃς ὅλο γιὰ ποο-
συνεχὲς καὶ γιὰ μνημόσυνα, γιὰ νὰ συγχωρηθῇ ἡ
ψυχὴ μου. Τὸ τρίτο εἶνε χρυσάφι πού τὸ χαρίζω
γιὰ τὸν κόπο σου, ἂν τὰ κἀμῃς ὅλα ὅπως σοῦ τὰ
εἶπα.

— Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχος, ἀφέντη μου, εἶπεν ὁ Ζουάν. Ἡ
ψυχὴ σου θὰ συγχωρηθῇ καὶ θὰ βρῇ ἀνάπαυσιν. — Μέρα νύχτα θὰ
παρακαλῶ καὶ θὰ κάνω λειτουργίες.

Τὸ φάντασμα τότε χάθηκε σὰν νάταν ἀχνός.

Ὁ Δὼν Ζουάν-Σολντάτο ἀπὸ τὴν ἕλλη ἡμέρα ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ
πιστὰ τίς ὑποσχέσεις ποῦδωκε! — Κι' ἔσσω τὴν ψυχὴ τοῦ βροκ-
λοκαμένου καὶ πλουτίσει κι' αὐτὸς καὶ τόσα πολλὰ ἦσαν τὰ χη-
μάτα πού τοῦ χάρισε ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ, ὥστε σὲ λίγο ἔγινεν
ἓνας μεγάλος ἱππότης καὶ αὐθέντης τῆς χώρας.

Ὁ μόνος πού ἔγινε μεγάλος ἀπὸ τιμότητα.

Κι' ὅταν ἓνα βράδυ πῆγαν κλέφτες νὰ τὸν κλέψουν.

— Ὅλοι μέσα στὸ σάκκο μου ἐφώναξε, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκεινται
ἀκόμη...

Κ' ἔτσι ὁ καλὸς ὁ Δὼν-Ζουάν-Σολντάτο, γιὰ τὴν καλὴν του τὴν
καρδιά καὶ τὴν ἐλεημοσύνην πού ἔκανε μὴ μὲρα κέρδιζε τὴν καλὴν
πέρασιν εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ τὸν παράδεισον στὸν ἄλλο κόσμον.

Ὅσοι τὸ διαβάσουν, ἂς συμμορφωθοῦν!

ΘΑΥΜΑ! ΚΑΤΑΠΛΗΘΕΙΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» λίαν προσεχῶς θ' ἀφηγηθῶν τὰ συνηθισμέ-
τητα καὶ πλέον χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς των οἱ γνωστοί
ταῖοι Ἑλληνες πολιτικοί, δημοσιογράφοι, λόγιοι, ἑσχατοί, γλύ-
πται, ἱστοριοί, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, στρατιῶται, κλη-
ρικὸν τοῦ κόσμου, φεμνίστρια...

Καθένας τους καὶ ἀπὸ ἓνα ἢ δύο συνηθισμένα, τραγικά, παρῶ-
δοξα, κωμικά, ἀστεία ἐπεισόδια τους.

Οἱ κ. κ. Παύλος Κοντοπουλίδης, Γ. Καφαντάρης, Ἀθ. Ἐπταπύ-
λαιος, Ν. Καλογερόπουλος, Χαρ. Βοζίκης, Λουκ. Κ. Ροφός, Σ. Σιάρας, Σπ.
Πάτσας, Σπ. Μερκούρης, Νικ. Λεβίδης, Ἀλ. Παπαναστασίου, Θ. Σπ.
Φουλίης, Γ. Παπανδρέου, Σπ. Σκουλιδῆς, Γεωργ. Χατζηδάκης, Κασ-
λίδης, Ἀντ. Χρηστομάκης, Λοῦρος, Κ. Παλαμάς, Γ. Γεντάκης, Γ. Διο-
νύσης, Μ. Μαλακάσης, Α. Πορφύρας, Θ. Βελιανίτης, Γ. Σενιόπουλος,
Ἀντ. Καμπούρογλου, Σπ. Μελάς, Τιμ. Μοραΐτης, Παντ. Χωρ. Γ.
Βλάχος, Γ. Πάπας, Ἀλ. Φιλαδέφειος, Ἀλ. Βακάς, Χρυσ. Νίκος,
Μήτσος Μωυρτάς, Α. Μητροπολίτης, Μαρ. Βαβρογιάννης, Διον. Λαυράκης, Γ.
Ἰακωβίδης, Ν. Λύρας, Κ. Μελιάς καὶ αἱ κ. κ. Μαρίνα Κοταρίδου,
Κυβέλη Θεοδωρίδου, Ἀργεμύς Κυπαρίσση, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι θὰ εἰ-
σὲ ἀφηγηθῶν κατὰ τὸ χαρακτηριστικὸν, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὄμορφο, ἓνα ἓνα
δοτὸ τους, τὸ πρὸς περίφημο...

ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΜΠΟΡΙΟΥ

3-ΦΕΙΔΙΟΥ-3

ΟΜΑΔΕΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 3 ΜΗΝΩΝ

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

Τὸ κεφάλι τοῦ Τενέρου

Ὁ περὶ τοῦ Τενέρου Λαμπλάς ἦτο τύπος ἀφηρημένου ἀνθρώ-
που, καὶ εἶχε πάθει πολλά. Ἐνα ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα εἶνε καὶ
τοῦτο. Ὅταν ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἐπέρασε ἀπὸ τὴ Νεάπολιν,
ἐξήγησε νὰ μιλῇ μὲ τὸν καλλιτέχνη. Ὅταν ὁ Λαμπλάς μῆκε
στὸν προθάλαμον τῶν Ἀνακτόρων εἶδε ὅτι ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἦσαν
γνώριμοι του ἀπὸ διάφορες συναντήσεις. Παρακάλεσε λοιπὸν νὰ τοῦ
ἐπιτρέψουν νὰ φορῇ τὸ καπέλλο του, ἐπειδὴ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ φο-
βερὸ κρύον.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἓνας θαλαμηπόλος ἦλθε καὶ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ
Βασιλεὺς περιμένει τὸν Λαμπλάς. Στὴ ζάλη του ὁ Τενέρος ἐλη-
σάνθησε ὅτι ἐφοροῦσε τὸ καπέλλο του, ἀρπάζει ἓνα ἄλλο πού ἦταν
σὲ μὴ καρέκλα καὶ μπαίνει γρήγορα στὸ διαμέριμα τοῦ Βασιλέως,
ὁποῖος μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ γελά δυνατὰ. Ὁ καλλιτέχνης
ἐταράχθη, καὶ ἐξήγησε ταπεινῶς ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τὴν οἰτίαν τῆς
τόσης φαιδρότητος πού τοῦ προέβλεπε ἡ παρουσία του.

Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, ἀπήντησε ὁ Βασιλεὺς, ἂν μοῦ πῆς ποῦ εἶνε
τὸ καπέλλο σου ἐκεῖνο πού φορεῖς ἡ ἐκεῖνο πού κρατεῖς σὸ χερί;

Ὁ Λαμπλάς ἐγέλασε ἐπίσης καὶ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, ἔχετε δίκην. Διὸ καπέλλα εἶνε πολλὰ γι' ἄν-
θρωπο πού ἔχασε τὸ κεφάλι του!

Ἡ γυναίκα τοῦ Σααδῆ

Σααδῆς, ὁ μέγας ποιητὴς καὶ φιλόσοφος τῆς Περσίας, αἰχμα-
λωτισθεὶς κάποτε ἀπὸ τοὺς Γάλλους τῆς Τριπο-
λίτιδος, ἀγοράστηκε ἀπὸ ἓνα πλούσιον ἔμπορο
τοῦ Χαλεπίου, ὁ ὁποῖος μετὰ καιρὸ, τὸν ἐπὶ-
τρεψε μὲ τὴν κόρη του καὶ ἔδωσε προίκα 100
φλουριά. Ὁ Πέρσης φιλόσοφος ἔπαθε διὰ τὸ ἀρ-
χίσως συνάδελφος τοῦ Σααδῆ. Ἐπειὸς στὰ
χέρια μιᾶς καινούριας Σαντῆπης πού τοῦ «ε-
ψηνε τὸ ψῆρι σ' ἀχείλι». Μὰ μέρα πού ὁ Σαα-
δῆς, παραπονιζότανε γιὰ τὰ βάσανά του ἡ γυ-
ναῖκα του εἶπε μὲ ὑπερηφάνεια.

— Καὶ τοῖμὰς μὰ μοῦ μιλᾷς ἔτσι; ἔξωδ' εἶ
ὁ πατέρας μου σὲ ἀγόρασε μὲ πενήντα γρόσι;

Καὶ ὁ ποιητὴς μὲ παραπάνω:

— Ναί, ἀλλὰ μὲ ξαναπώλησε γιὰ 100 φλουριά.

Ὁ Ἰταλὸς κουρμπιές.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολέμου, ἓνας Ἰταλὸς
συναγματοῦχος καθότανε εἰς ἓνα ἑξαγωνοειδὲς καὶ ἐπρωγε τὸ
παιγνίον, ἀφῆνοντας τοὺς ἄλλους νὰ ψήνουνται εἰς τὴ φωτιά τοῦ
Μετώπου. Περὶ ἓνας ἐφημεριδοπώλης καὶ φωνάζει:

— Ὁ «Εὐρωπαϊκὸς Ταχυδρόμος» καὶ τὰ νέα τῆς μάχης!...

Ὁ συναγματοῦχος ἀγοράζει τὴν ἐφημερίδα, ψάχνει νὰ βρῇ πε-
ριγραφὴ τῆς μάχης, ἀλλὰ δὲν βρίσκει τίποτε. Θυμωμένος καλεῖ τὸν
ἐφημεριδοπώλην:

— Μασκαλίζε! Πού εἶνε ἡ μάχη; Δὲν βλέπω τίποτε.

Καὶ ὁ μικρός:

— Καὶ δὲν θὰ τὴν ἴδῃς ποτέ, ἐνὸς μὴ θέσῃς ἐδῶ!

Ἡ κάλτσα ἐνὸς Πάπα

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Πάπας Πίος δ' ἦτο ἔξυπνος ἄνθρωπος
καὶ διηγοῦνται γι' αὐτὸν νόστιμα ἀνέκδοτα. Στὰς δημοσίας ἡ ἰδι-
αιτέρως ἀκροάσεις, ὑπεβάλλοντο εἰς ἀπὸ τὸν διάφορον ἀπερίσκεπτον
αἰτίαι, ὁ Πάπας ὅμως εὐρίσκει τρόπον νὰ τὰς ἀπορρίπτῃ. Μὰ
μέρα μὰ ὥρα καὶ πιστὴ καθολικὴ τοῦ εἶπε:

— Ἄγιε Πάτερ, δόσθε μου μὴ κάλτσα σας. Μοῦ πονεῖ τὸ πόδι
καὶ ἄμα τὴν φορέσω θὰ γιαιτρευθῇ.

Καὶ ὁ Πάπας:

— Λυποῦμαι, κυρία μου! πρέπει ὅμως νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι τὸ
πόδι μου πόνει τρομερὰ ἀπὸ ἀρθρίτιδα καὶ δὲν ἐγαιτρευθῇ
ἀπὸ τὴν κάλτσα.

Μὴ δικαστικὴ συνείδησις

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἓνας δικαστὴς ἀπεκοιμήθη σὲ μὴ δίκη.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου, πού ἐμάζεψε τοὺς ψήφους, τὸν
ἐκοινοῦσε καὶ ἐξήγησε τὸν ψῆφον του. Ἐκεῖνος ἐστρίψε τὰ μάτια του
καὶ εἶπε:

— Ἄς τὸν κἀνουν! ἄς τὸν κἀνουν!

— Μὰ προκρίτει γιὰ ἓνα χωράφι.

— Ἐ, ἄς τὸ σκάψουν! ***

Ἡ τιμὴ τοῦ γεροῦσιαστοῦ

Ὁ Ρόζε ἰδιαιτέρως γεροῦσιαστὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἐπὶ-
τρεψε τὴν κόρη του μὲ τὸν γεροῦσιαστὴν Περτιάλ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον
καιρὸ ὁ γεροῦσιαστὴς πηγαίνει στὸν παθερὸ του καὶ τοῦ λέγει θυ-
μωμένος.

— Ἡ σὺνός μου καὶ κόρη σας μὲ ἀπατᾷ! Ἐχει ἐραστὰς εἰς
τὴν Ἀθήνιν.

Ὁ Ρόζε σοβαρὰ:

— Ἐγώ, γεμῶ μου. Ἄν ἡ Ροζαλίνα ἐξακολουθῇ τὴν
κικὴ αὐτὴ δικαγωγίαν, θὰ τὴν ἀποκληρώσω!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ γεροῦσιαστὴς δὲν ἔκανε πιά λόγο γιὰ
τὴν ἀσίστιαν τῆς γυναίκας του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

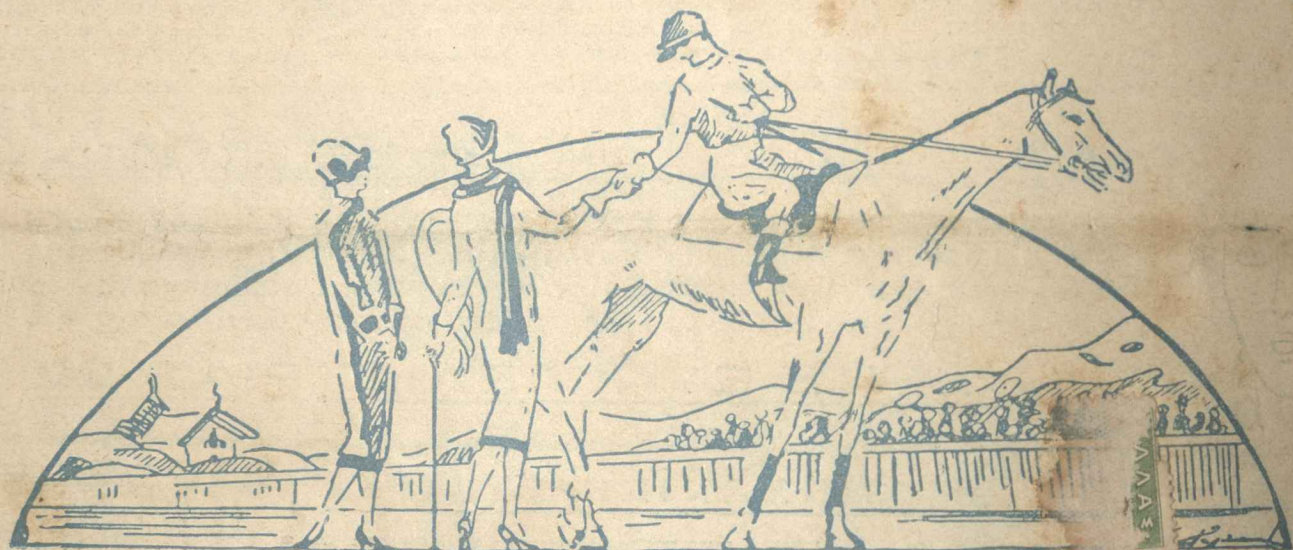
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Συνειθίσαιμε ν' ἀκούμε καὶ νὰ διαβάσωμε τόσα γιὰ τοὺς κατα-
ράκτες τοῦ Νιαγάρα ὥστε ἐπεκράτησε πλέον ἡ ἰδέα ὅτι οἱ κατα-
ράκται εἶναι καὶ οἱ μεγαλειότεροι τοῦ κόσμου. Ὑπάρχουν ὅμως
στὴν Καλιφόρνια, στὸ βάθος τῆς κοιλάδος Ὑχομίτης, μεγαλει-
τεροι. Εἰς τὸ κατώτερον λ. χ. ἄκρον τῆς κοιλάδος αὐτῆς ὑπάρχει ὁ
καταρράκτης ὁ καλούμενος Βριδάλ Βάιλ, ὅπου 900 ποδῶν, πρὸ
πέρα ἀκόμη εἶνε οἱ Ὑχομίται καταράκται ὅπου 2800 ποδῶν.
Ὑπάρχουν ἄλλοι τρεῖς, ἐξ ὧν ὁ ἓνας 300 ποδ. ὁ ἄλλος 600 ποδ. μὲ
μεγαλοπρεπέστατον τὸ θέαμα, καὶ ὁ τρίτος «ὁ τοῦ Νενάδα» ὅ-
που 800 ποδῶν.

Οἱ ἐντομολόγοι ὑπολογίζουν ὅτι ἡ μύγα κινεῖ σὲ κάθε δευτε-
ρόλεπτο τὰ πτερά της 600 φορές καὶ 3500-4000 φορές ἅμα τὴν κα-
ταδιώκουν. Ἐξ ἄλλου ἓνα ἄλογο τοῦ ἱπποδρομίου μπορεῖ νὰ τρέξῃ
διάστημα πλέον τοῦ ἐνὸς μιλίου στὸ λεπτόν. Ἐάν λοιπόν, ἡ μύγα
ἦτο ἴση στὸ μέγεθος μὲ τὸ ἄλογο καὶ διατηροῦσε τὴν δύναμιν τῆς
καὶ τὴν ταχύτητά της θὰ μποροῦσε νὰ περικυρῇ τὴν γῆν μὲ ταχύ-
τητα ἀστραπῆς.

Στὰ βουνὰ τοῦ Τυρόλου ὑπάρχει ἔθιμο μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ
τῶν παιδιῶν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ σπήτια των

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ (GRAND PRIX)
ΔΡΑΧ. 100.000

ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗΝ ΤΩΝ 2.200 Μ.

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ ΙΠΠΟΙ 10

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ 2¹/₂ Μ.Μ.

«ΤΥΠ. Σ. ΠΑ. ΣΥΝ. ΓΡ.»

ΠΙΝΕΤΕ ΓΑΛΑ ((ΟΛΛΑΝΔΙΑ))

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ «HOLLANDIA»

ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ

Ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου ἄρχεται ἡ διανομὴ τῶν δώρων 10—12 π. μ. Παρουσιάσχετε τὰς ἐτικέττας σας!

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 2Α

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 18

Εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἡ διανομὴ ἄρχεται ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἈΠΟ ΤΗΣ 15ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

ὅλα τὰ κρεῖττα εἶδη διὰ γαρνιτούρες MANTEAUX, BOUTES κλπ. παρέλαβε τὸ τμήμα μας γουναρικῶν. Εἰδικὰ Γερμανὸς καλλιτέχνης διεσθύνει τὸ ΑΤΕΛΙΕΡ μας εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνομεν ὑπευθύνως πᾶσαν ἐργασίαν. Ἰδιαίτερα γερμανία εἰς τὰς μοδίστας. Παραγγελιοδόχοι : ΚΑΤΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΤΡΑΪΦΟΡΟΣ. Στοὰ Πεσματζόγλου 3, τηλέφωνον 9-50.